

PSYCHO *energetika*

Zpravodaj České psychoenergetické společnosti

I/2016

Z valné hromady ČEPES 2016

Imunita

Prasíla

Neuvěřitelné, nevysvětlitelné?

Naše astrální tělo

Použití radioniky v ochraně rostlin

Jak reagovat na zprávy v médiích

O vzniku rakoviny

Pythagorejské Y

Pythagorejské písmeno do dvou cest se štěpí,
ukazujíc dvě cesty jak lidský život veden bývá.
Cesta vpravo ku svaté Ctnosti míří
a ač zpočátku strmá a překážek plná, v míru končí.
Ta druhá je široká a schůdná,
z vrcholu však na skaliska poutník svržen padá.
Ten, kdo k Ctnosti po přetěžké stezce chvátá,
přemůže bolest a odměny a uznání se dočká.
Ten však, kdo po lenivém luxusu a zahálce baží,
zemře co bezectný působením činů velkých.

Maximinus

Obsah - Abstracts of the articles

ZE ŽIVOTA ČEPES – NEWS FROM ČEPES

Ze zprávy o činnosti za rok 2015 – Ing. Vlastimil Bažant
Zaměření a formy činností na rok 2016 – vedení ČEPES

1
3

LÉČITELSTVÍ A ALTERNATIVNÍ MEDICÍNA

Naše astrální tělo a jeho důležitost pro náš život – Bedřich Kočí

5

LÉKAŘ A BYLINÁŘ RADÍ

Imunita – MUDr. Jan Doležal

9

TELESTEZIE A PSYCHOKINEZE

Zkušenosti s použitím radioniky v ochraně rostlin – Jan Dolejš
Prasíla, Josef Hlávka a Zemská porodnice u sv. Apolináře – J. J. J. Miška

14
17

ŽIVNOSTENSKÁ SEKCE

Jak reagovat na zprávy o hrozícím nebezpečí pro léčitele – Ing. Vlastimil Bažant

18

NEUVĚŘITELNÉ, NEVYSVĚTLITELNÉ?

Neuvěřitelné, nevysvětlitelné? Z televizních pořadů sešit 3 – Ing. Jaromír Kapinus

20

RŮZNÉ - Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ – MISCELLANEUS

O Aničce – anonym
Doc. RNDr. Ján Jetel, CSc. – T. Pačes
Pravda o vzniku rakoviny – J. J. J. Miška

25
26
27

REGISTRACE ČESKÉ PSYCHOENERGETICKÉ SPOLEČNOSTI

Tento výpis z veřejných rejstříků elektronicky podepsal „MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE [IČ 00215660] EPVid: OKNJHxVI+JO+ 7xNt1ET4QQ

Výpis

ze spolkového rejstříku, vedeného Městským soudem v Praze oddíl L, vložka 4616

Datum zápisu: 1. ledna 2014

Datum vzniku: 27. ledna 1993

Spisová značka: L 4616 vedena u Městského soudu Praze

Název: Česká psychoenergetická společnost

Sídlo: Novotného lávka 200/5, Staré Město, 110 00 Praha

Identifikační číslo: 019 17 544

Právní forma: Pobočný spolek

Hlavní spolek: Společenstvo drobného podnikání, z. s., IČ: 005 06 702, Novotného lávka 200/5, Staré Město, 110 00 Praha

DŮLEŽITÉ SDĚLENÍ

V důsledku nových stanov schválených loňskou valnou hromadou a ustanovení České psychoenergetické společnosti, jako samostatného pobočného spolku, došlo ke změnám ve fakturačních údajích a účtu:

Česká psychoenergetická společnost, pobočný spolek, Novotného lávka 5, 110 00 Praha 1

IČ: 01917544

Číslo účtu: **115-2085550237/0100**

IBAN: CZ0401000001152085550237

BIC/SWIFT kód: KOMBCZPPXXX

Zpráva o činnosti ČEPES za rok 2015

Dobrý den dámy a pánové,

v souladu se stanovami se dnes dostáváme k vyhodnocení činnosti ČEPES za rok 2015 a ke stanovení úkolů na rok letošní. Předkládaná zpráva obsahuje rozbor dosažených výsledků podle základních dokumentů, schválených valnou hromadou, a to „Zaměření činností na rok 2015“ a usnesení valné hromady. Po vyhodnocení jednotlivých činností vedení konstatuje, že převážná část úkolů stanovených valnou hromadou byla v průběhu roku 2015 plněna, a že hlavní úkol – právní zabezpečení profesní kvalifikace „Detekce anomálií zemské kůry“ – byl splněn. Zpracování profesní kvalifikace „Biopraktik“ nebylo zahájeno.

Vyhodnocení jednotlivých činností

A. Právní zabezpečení profesních kvalifikací.

Profesní kvalifikace „Detekce anomálií zemské kůry“

Ve výroční zprávě za rok 2014 bylo konstatováno, že vyřízení připomínek k vypracovanému standardu přesáhne do roku 2015. K tomu také došlo a poslední připomínky byly skutečně dořešeny až 2. 9. 2015. Na SR osobních služeb dne 17. 9. 2015 bylo konstatováno:

dne 2. 9. 2015 proběhla schůzka se členy pracovní skupiny, Sektorové rady, MŠMT, NÚV (Národní ústav vzdělávání), na které byly vypořádány všechny zbývající připomínky MŠMT. Profesní kvalifikace byla upravena a zaslána na MŠMT ke schválení ve 42. sadě.

Dne 3. 12. 2015 obdržel předseda od PaedDr. V. Němcové (garanta) tuto zprávu:

S radostí Vám sděluji, že byl včera schválen standard profesní kvalifikace „Detekce anomálií zemské kůry“ (42. sada). Standard bude v nejbližších dnech uveřejněn na webových stránkách NSK (www.narodnikvalifikace.cz/vyber-kvalifikace/profese-kvalifikace/skupiny-oboru-35).

Vážení přátelé, tímto důležitým aktem naše práce nekončí. Nyní je před námi další krok. Tím je uvedení této profese do života, do praxe. Jak si to představujeme, vyplývá z navrhovaného dokumentu „Zaměření činnosti na rok 2016“. Doufáme, že vedení se bude moci spolehnout na větší podporu, než tomu bylo do současné doby.

Je třeba velice ocenit, že vypracování standardu profesní kvalifikace „Detekce anomálií zemské kůry“ je výsledkem práce celého kolektivu čítajícího kolem 20 ti lidí, a přitom ne všichni jsou členy ČEPES. O to je výsledek cennější. Zaslouhuje si ocenění i pan Tůma, který se plně zapojil do vypracování základní verze standardu k 30. 11. 2013, i když jsme se potom rozešli. A naše ocenění zaslouhuje i řada pracovníků HK ČR a nesmíme zapomenout i na samotného předsedu Společenstva drobného podnikání.

Profesní kvalifikace „Biopraktik“

Oproti roku 2014 ve zpracování v rámci NSK nedošlo k žádné změně. Byly k tomu dva důvody. První spočíval ve skutečnosti, že veřejná zakázka NSK2 dne 31. 10. 2015 skončila. Za druhé začala platit nová podmínka v metodice zpracování, která stanovovala, že předkladatel profesní kvalifikace si musí současně zabezpečit Autorizující orgán (ministerstvo), které nad profesní kvalifikací převezme patronát. A to je pro nás v současné situaci neřešitelný problém. Ještě je tu malá naděje, že profesní kvalifikaci budeme řešit v rámci NSK a pro tuto možnost není profese vyřazena a je založena v tak zvaném zásobníku.

My se už začínáme poohlížet po jiném způsobu legalizace profese. Vedení se předně rozhodlo vypracovat metodiku pro provádění profese a s jejím obsahem seznamovat veřejnost i senzibilizovat. Tato metodika se stává i základním dokumentem pro jednání s možnými organizacemi. Zatím tato metodika je obsahem přednášek v Praze (na EZOTÉŘE) a v Klatovech a je obecně přijímána. Protože do budoucna nemůžeme počítat s tím, že v ČEPES najdeme dostatek poskytovatelů této služby, bude naší snahou získat další adepty. Přitom počítáme, že především to bude druhá část metodiky, kterou budeme vysvětlovat na seminářích. Pro členy ČEPES to bude bezplatná výměna zkušenosti, pro nečleny to bude za úplatu.

Úloha HK ČR při zabezpečování prací v rámci NSK2

Plně se potvrdila užitečnost být součástí Společenstva drobného podnikání a být Autorizovaným živnostenským společenstvem HK ČR pro obor psychoenergetika. V současné době chceme využít autority HK ČR při hledání Autorizujícího orgánu pro PK „Biopraktik“, když se nepodařilo toto uskutečnit vlastními silami v posledních čtyřech letech.

Samozřejmě nebudeme pouze spoléhat na HK ČR, ale budeme se snažit i dalšími formami legalizovat profesi „Harmonizování energetického systému člověka“ příkladem rukou.

Za pomoci HK ČR chceme též vylepšit vztahy mezi námi a MŠMT.

Poskytování služeb veřejnosti

K podpoře našeho úsilí, a to nejučinnějšího, patří poskytování bioenergetických služeb, které se praktikovaly v průběhu roku 2014 na Novotného lávce a v Klatovech. Nejenže se tak získávají podporovatelé, ale služby jsou i značným zdrojem financí pro existenční zabezpečení společnosti.

B. Zájmová, odborná a badatelská činnost

V této kapitole budou rozebírány tyto akce: kurzy, spolupráce s Výzkumným ústavem meliorací a ochrany půdy, přednášky a semináře.

Proutkařské kurzy. V roce 2014 se uskutečnily tři proutkařské kurzy – v květnu a říjnu. Kurzů se zúčastnilo celkem 14 žadatelů. Kurzy byly rozděleny na kurzy pro začínající a pro pokročilé. Začínající se seznamovali s nástroji a technikami v prostorách Novotného lávky, pokročilí se po přednáškách přesunuli na praktická cvičení do Stromovky nebo Karlův most. Cílem kurzů bylo především rozšířit počet spolupracujících s ČEPES, získat proutkaře pro práci na melioracích a v neposlední řadě i získání financí do pokladny. Tentokrát se nám podařilo přesvědčit některé účastníky, že se stali i našimi členy.

Spolupráce s VÚMOP. Skupina pěti proutkařů pokračovala ve spolupráci s VÚMOP při hledání optimální metody pro zjišťování sítí starých a poškozených meliorací. V roce 2015 se uskutečnil 1 výjezd. Nepodařilo se však vytvořit metodiku pro teleestetické vyhledávání melioračních sítí.

Semináře. Na základě zkušeností z roku 2014 jsme se soustředili na pořádání seminářů vícetématových a na pořádání přednášek mimo Prahu.

Na základě rozhodnutí MŠMT nepovolit zpracování PK „Biopraktik“, jsme se rozhodli seznamovat veřejnost s našimi dlouholetými zkušenostmi při „Harmonizování energetického systému člověka“ a s naším návrhem (metodikou) provádění. První seminář byl věnován srovnávání této profesní kvalifikace s akupunkturou a spíše technikám. Seminář 3. 10. v Praze, kde přednášejícími byli Ing. V. Bažant a MUDr. J. Doležel, nesplnil svůj účel pro malý počet účastníků. Kromě toho byla pozvána řada členů a na semináři měl být dotvořen návrh metodiky pro „Harmonizování energetického systému člověka“. Přednášky na toto téma proběhly v Klatovech s velikým úspěchem. Podobně tomu bylo i na přednáškách v Praze na prodejní výstavě EZOTERA.

Setkání. Z plánovaných setkání se uskutečnilo předvánoční, které beze zbytku splnilo své, především společenské poslání. Bylo velice milé a příjemné. Na tomto setkání byly členové také prvně seznámeni se skutečností, že profese „Harmonizování“ byla schválena a současně byli seznámeni a s dalšími postupy v roce 2016.

C. Osvětová, propagační a publikační činnost

Zviditelnění ČEPES patří mezi důležité aktivity potřebné k získávání podporovatelů i nových členů. Předkládáme seznam aktivit, které byly zaměřeny k tomuto cíli.

Jako první, byla účast na ALTERNATIVA 2015. Na základě zkušeností z posledních několika let, která byla poznamenána trvalým poklesem zájmu veřejnosti

o odbornou literaturu a i o teleestetické prostředky, jsme pozměnili organizaci naší účasti. Literaturu i teleestetické prostředky jsme sice nabízeli po celou dobu veletrhu, ale hlavní důraz jsme kladli na informovanost o průběhu řešení profesní kvalifikace „Detekce anomálií zemské kůry“, na informace o vyhledávání vodních zdrojů a vyhledávání míst pro bytovou výstavbu. Úkol zviditelnovat ČEPES na veřejnosti naše účast na ESOTERICE 2015 splnila.

Využití tisku. V roce 2015 jsme publikovali pouze v Klatovském deníku. Pro rok 2016 je třeba na základě legalizace profese „Detekce anomálií zemské kůry“ zvýšit publikační činnost ve většině nám příznivě nakloněných časopisech.

Zpravodaj Psychoenergetika. Vedení považuje zpravodaj za celoročně důležitý informační zdroj uvnitř společnosti, ale i na veřejnosti. Stává se, že když se někdy zpozdí zaslání povinného výtisku do veřejných knihoven, tak jsme urgováni o jeho zaslání. V posledních číslech zveřejňujeme články, ve kterých mohou případní adeпти profesních kvalifikací získávat odborné znalosti pro výkon profesí. Požadavek na vydávání časopisu vyplývá i ze směrnice o povinnostech živnostenského společenstva HK ČR.

Ke zviditelnění ČEPES přispívají i webové stránky. Vedení považuje internet za nejdůležitější a rychlý prostředek k informování široké veřejnosti i členů o akcích a činnosti ČEPES. Zvláště to platí v období mezi vydáním jednotlivých čísel zpravodaje Psychoenergetika.

Na stránkách se najdou základní informace o ČEPES, jako jsou stanovy společnosti, zpráva o činnosti za uplynulý rok a plán činnosti na stávající rok. Pro zájemce o podnikání v oboru je na webu zveřejněna celá Oborová příručka. Najdou se zde také základní teoretické materiály.

Do konce května byly na webových stránkách informace pravidelně měněny, bohužel období od června do září byla tato informační činnost poznamenána dlouhodobým onemocněním předsedy.

*ing. Vlastimil Bažant,
předseda ČEPES*

ČESKÁ PSYCHOENERGETICKÁ SPOLEČNOST

Zaměření a formy činnosti na rok 2016

Psychoenergetika

Základní aktivity pro rok 2016 budou v těchto oblastech:

- rozvinutí profesní kvalifikace (PK) „Detekce anomálií zemské kůry“ v praxi
 - a) vytvořit polygon pro ověření odborných dovedností
 - b) podílet se na výběru AOs (autorizovaných osob)
 - c) požádat o udělení akreditace zařízení k provádění rekvalifikace v oboru „Detekce anomálií zemské kůry“
 - d) podílet se na vytvoření lektorského kolektivu
- dokončit úpravu odborných učebních textů z hydrogeologie
- hledat podmínky pro zahájení řešení profesní kvalifikaci „Harmonizování energetického systému člověka“
- spolupráce s Hospodářskou komorou ČR
- zachování a případné rozšíření péče biopraktika pro veřejnost v prostorách ČSVTS v Praze 1, Novotného lávka 5 i jinde
- spolupráce a výměna zkušeností s organizacemi obdobného zaměření v ČR i v zahraničí

Zájmová a badatelská činnost

bude zaměřena na:

- pořádání přednášek a seminářů
- organizování kurzů a setkání zaměřených na další vzdělávání a výměnu zkušeností
- pokračování spolupráce s Výzkumným ústavem meliorací a ochrany půdy dle aktuální situace

Odborná, osvětová a publicistická činnost

bude spočívat:

- ve využití všech propagačních forem ke zviditelnění ČEPES na veřejnosti
- ve využití webových stránek k informovanosti členů a veřejnosti o činnosti ČEPES, o novinkách
- z oboru a podmínkách podnikání v něm
- v informovanosti veřejnosti o využití PK „Detekce anomálií zemské kůry“ a stavu PK „Biopraktik“
- ve vydání dvou čísel zpravodaje Psychoenergetika

Organizační záležitosti

1. Členské příspěvky:

Základní příspěvek se zpravodajem činí 500 Kč, bez zpravodaje 350 Kč.

2. Styk členů s vedením ČEPES:

Základní informace je možno získat v kanceláři č. B-235, 2. patro, budova ČSVTS, Praha 1, Novotného lávka 5, na telefonním čísle 221 082 252, nebo faxem 221 082 289. K předávání zpráv je možno využít e-mail bazantcepes@seznam.cz nebo cepes@cepes.cz.

Informace o činnosti ČEPES je možno vyhledat i na webových stránkách www.cepes.cz a ve zpravodaji Psychoenergetika.

Předseda společnosti bude nejspíše k dosažení ve středu, nebo ve čtvrtek. Každou návštěvu (především mimopražskou) doporučujeme dojednat telefonicky, faxem nebo e-mailem.

V letních měsících je pobyt předsedy upraven a jeho časový rozvrh je vyvěšen na dveřích kanceláře.

NAŠE ASTRÁLNÍ TĚLO A JEHO DŮLEŽITOST PRO NÁŠ ŽIVOT

Přednáška proslovená dne 8. 12. 1928
v Přerově, pro tisk doplněná

Naše duše před svým vtělením k novému životu prochází různými sférami a běře z nich na sebe duchovní a jemnohmotná těla. Nejjemnější z nich je tělo kausální, pak mentální, nejhrubší z duchovních těl je tělo astrální (jemnohmotné, zvané také Perispit, obduší nebo tělo duchovní). Těchto těl duše užívá k ovládnutí svého fyzického těla, které jest oživeno tělem etherickým. Tělo etherické nejen oživuje, nýbrž i spojuje všechny buňky tělesné v jeden celek, a již před svým zrozením přejímáme je z etherického těla matčina. Naše astrální tělo, snímž, jak již řečeno, spojeno je tělo mentální a kausální, má pro nás zvlášť velkou důležitost, neboť v něm sídlí naše vědomí, rozum, vůle, cit, i naše vášně. Astrální tělo, pokud se nevybaví z těla fyzického, přenáší na hmotné tělo všechny pocity, tedy také pocity bolesti, strachu, únavy a pod.

Astrální tělo vybavuje se z našeho těla fyzického pravidelně ve spánku, krom toho i při zvláštních duševních stavech našich, jako při velkém rozčilení, v návalu strachu, leknutí, lítosti a jiných význačných pohnutí mysli. Lékařská věda, která před operací uspává pacienta narkosou, nedělá vlastně nic jiného, než že odstraňuje citlivé tělo astrální, aby tělo hmotné se stalo necitlivým.

Vybavování našeho astrálního těla může být však pro nás někdy osudným, neboť nejsme-li »doma«, to jest, není-li náš astrál v našem těle, může se našeho těla hmotného zmocnit snadno cizí astrál duší, bloudících kolem nás. Tento cizí astrál způsobuje pak v našem těle různé chorobné stavy, které lékaři málokdy mohou přesně určit. U postiženého objevují se třeba jen symptomy chorob, leč i ty doléhají mnohdy velmi těžce na jeho hmotné tělo a zbavují ho plného zdraví.

O těchto úkazech zdravotních promluvil jsem již na jiném místě, a proto nemíním se zde znovu o nich šířit. Zde chtěl bych upozornit na jiné, neméně důležité a neméně zajímavé úkazy, týkající se astrálu, zejména pak astrálu vybaveného. O těchto úkazech jest lidem velmi málo známo a proto chtěl bych tu připomenout alespoň to, co by měl vědět každý.

S nejčastějším, docela pravidelným vybavováním astrálního těla se setkáváme ve spánku, neboť ve spaní dostáváme se svým vědomím, rozumem i vůlí do astrální pláně. Je-li naše astrální tělo dobře zapojeno na ústrojí mozkové, máme tak zvané živé sny, které si velmi přesně pamatujeme. V takových případech prožíváme skutečnost obvykle v astrální pláni, a to s úžasnou rychlostí. Mnohdy ve dvou - třech minutách prožijeme děj, na který podle našeho zdání nestačilo by ani mnoho hodin. Po takovémto živém snu následuje zpravidla rychle probuzení, a proto si jej dobře pamatujeme a jasně uvědomujeme.

Většinu snů si však nezapamatujeme, protože nejsme vždy ve spaní dokonale zapojeni na mozko-

vý organismus, který prožité děje vnímá a zaznamenává.

V mnoha snech prožijeme obrazy dějů budoucích. Některé sny upozorňují nás přímo na věci, které třeba později prožijeme, které se možná za čas uskuteční. Mnohý sen má nám být výstrahou a varuje nás. Mnohdy také je to náš duchovní vůdce, který předvádí nám symbolické obrazy, zejména z našeho duchovního života, aby nám symbolicky naznačil úsek našeho duchovního vývoje. Jindy dává nám pokyn, jak si zařídit svůj život, zejména v duchovní sféře, anebo poskytuje nám touto cestou možnost duchovního postupu. Ba, lidem pokročilým v duchovních sférách, dostává se takto i duchovního zasvěcení pro veliké úkoly na tomto světě.

Některé duše dostávají se svým astrálním tělem i do vyšších sfér duchovních, aby poznaly odstupňování vývoje duchovního života vyššího, ne každému smrtelníku přístupného.

Avšak nejenom ve spánku, pomocí snů, můžeme prožívat život ve sférách vyšších. Jest mnoho lidí, kteří mají schopnost při koncentraci vybavit své astrální tělo kdykoliv chtějí, a mohou se tak dostávat nejen do pláně astrální, nýbrž i sfér, kde mohou konat svá studia. Vše, co zde zažili, viděli nebo poznali, jsou schopni při návratu do fyzického těla věrně popsat a tak přinést ostatním poučení, jakého by se jim jinak nikdy nedostalo.

U nás známe z posledních let neobyčejně nadanou duši Ibingovu, která po velkém utrpení a opravdovém podřízení se Vůli Boží, při velké své pokoře a lásce k bližnímu dosáhla tohoto ohromného daru, že odpoutávala své astrální tělo po koncentracích, kdykoliv sama chtěla. Její vysoký duchovní vůdce prováděl ji po duchovním, pro nás nepřístupném světě, poučoval ji a dal jí možnost, aby všechny zážitky po navrácení do hmoty mohla zapsati. Tak vzniklo několik set ohromně cenných zápisů, které dnes zatím pro pár jednotlivců, ale později i pro nejširší vrstvy, budou drahocennou studnicí vědění o věcech neznámých a málokomu přístupných.

Druhou osobou, mně dobře známou, je Adrian Santi, žijící mezi námi, osobnost, která je velmi známa jménem svého chotě. Má také schopnost vybavovat při plném vědomí svůj astrál, a při tomto vybavení vidí své vlastní, nehybně ležící tělo. Dostává se rovněž do nejvyšších sfér, a přináší také nejen pro sebe, nýbrž i pro jiné poučení o nejčistších duchovních věcech.

V Americe žil evangelický pastor Levi, který se již od mládí cvičil v koncentraci. Jeho velmi ušlechtilým cílem bylo, dostat se jednou tak vysoko, aby dostihl tak zvané sféry Akaša, kde jsou uloženy knihy života nás všech. Chtěl odtamtud po částkách poznati pravý život Pána Ježíše Krista, po kterém tolik toužil a jemuž tak krásně, čistě a láskyplně sloužil. Ovšem, že tento člověk již od dětství žil čistým náboženským životem, plným víry a lásky, a již v osmnácti letech se stal samostatným pastorem. Protože vedle svého čistého života měl také pevnou vůli dosáhnouti toho, po čem toužil, podařilo se

mu plně dostávat se pravidelně až k Akaše. Odtud přinesl nám částečně správný, částečně jím doplněný obraz života Pána Ježíše Krista, který zaznamenal a vydal pak v knize nazvané »Vodnářské Evangelium«. K podání celého života Pána Ježíše podle pravdy nedostal svolení.

Pomocí vybavování astrálního těla pracují rovněž různí jasnovidci, kteří mohou předpovídat věci budoucí. Připomínám hned, že nemají rozhodně nic společného s vykladačkami karet a tak zvanými »jasnovídkami«, které za peníze prorokují každému svým řemeslným způsobem věci budoucí. Skutečný jasnovidec vidí na člověku i jeho choroby, protože při odpoutání těla vidí i skrze hmotu. Může určit, co se děje jinde, neboť jak bylo zjištěno vidí do dálky až pěti tisíc kilometrů. Někteří, obzvláště schopní jasnovidci dovedou v takové dálce zakotvit a přehlédnout odtud další, stejně velikou vzdálenost. Mnozí vidí náš budoucí život v obrazech, neboť ve vesmíru je všechno hotovo, pro nás připraveno, a my můžeme účinky osudu svého, který je jasnovidci viditelný, svým životem jen usměrnit. Buď k šťastnějšímu životu, a to jen láskou, dobrotou a zachováváním Zákonů Božích, nebo přispěti ke zhoršení svého osudu nečistým, smyslným a hmotařským životem.

Jest několik druhů jasnovidnosti. Nejušlechtlejší z nich jest vnitřní jasnozření. Jsou i jasnovidci, kteří vidí docela jasně i barvy fluidů, vyzařujících z našich těl, a podle barvy mohou stanovit výši duchovní úrovně jednotlivých lidí, jejich sklony i jejich charakter.

Znám jasnovidku, která při vybavení svého astrálu může se pohybovat všude tam, kam ji pošleme. Přitom zůstává však tak dokonale spojena se svými smysly, že vypravuje hned vše co vidí. Vnímá duchovní pokyny nejvyšších bytostí a reprodukuje jejich vzkazy. Pronáší diagnózy lékařské, určované duchovním lékařem. S její pomocí podařilo se také nalézt starou podzemní chodbu mezi dvěma hrady. Dovedla určit i složení půdy, kterou její astrál procházel a určit, jak jednotlivé vrstvy, zemské jsou tu na sobě uloženy. Tato zvláštní jasnovídka je teprve na počátku svého vývoje a podala nám již velmi cenný materiál k poznání těchto vzácných schopností. Dokazuje, že vybavený astrál má schopnost pohybovat se rychlostí světla, vidět na dálku i do hloubky, do minula i budoucnosti, přenášet se do nejvyšších sfér a přinášet odtamtud zprávy. Dokazuje také, že jasnovidec, aniž by se přitom hnul s místa, má možnost objevit se současně svým astrálním tělem na kterémkoliv místě zeměkoule.

Znám jednu paní v Praze, která doma, na své posteli, a to nikoliv ve spánku, prožila celou tíhu katastrofálního zemětřesení. Netušila vůbec, kde se to ocitá, jakým způsobem se dostala do neznámých končin. Spatřila v dálce moře, a kolem sebe divokou krajinu. Náhle se silně setmělo, ohromné vlny valily se k břehům, a obrovité stromy začaly se kácet, z kořenů vyvrácené padaly přes sebe s divokým praskotem. S úzkostí uskočila před padajícím kmenem, aby se dostala na volnější prostor, kde nebylo stromů. Slyšela podzemní dunění, a v zápětí se před ní objevila hluboká trhлина, která jako

nedohledná čára rozpůlila zemi. Těchto trhlín však přibývalo, vzdálenosti mezi nimi stále se zužovaly a příšerný pohled do rozervaných hlubin sliboval, že každým okamžikem propadne se pod jejíma nohama i poslední ostrůvek pevné půdy, na němž teď stála, a neměla již kam uskočit. Úzkost, strach a hrůza z bezmocnosti byly tak silné, že přivedly ženu k plnému vědomí. Celá rozechvěná, se srdcem tlukoucím se posadila na posteli a uvědomila si, že je doma, ve svém pokoji, v naprostém bezpečí. Ale zažité dojmy byly tak silné a rozčilující, že potřebovala několik hodin, aby se zase uklidnila. Teprve druhý den, když objevily se v novinách zprávy o velkém zemětřesení v San Domingu, pochopila souvislost svého zážitku s touto přírodní katastrofou.

Přišla pak ke mně a vyprávěla mi to. Musel jsem jí potvrdit, že v tomto případě zcela určitě její vybavený astrál byl přítomen zemětřesení, a všechny hrůzy, které se tam odehrály, prožil s sebou.

V Želivě sešel jsem se před lety s mladým doktorem práv z Prahy, který mně vyprávěl také velmi zajímavé zážitky vlastní i zážitky své nevěsty, aniž by věděl o tom, co se s nimi vlastně dělo, neboť v těchto věcech se vůbec nevyznal. Vykládal, jak vešel jednou do pokoje své nevěsty a zastihl ji sedící na pohovce se zavřenýma očima. Na jeho pozdrav pokynula mu rukou, aby ji nevyrušoval a zůstal zticha. Teprve po chvíli otevřela oči a řekla mu, že si právě »pouštěla biograf«. Stačí prý ji sednout si v klidu, zavřít oči, a před ní se mihají rychle nejrůznější obrazy, jako v biografu.

»To nic není,« řekl on, »to já dovedu také, jenomže si vždycky předem sám určím, kde chci být a co chci vidět. Tak na příklad chci být v Jokohamě. Sotva to domyslím, už se procházím v Jokohamě, vidím vše kolem sebe tak, jako bych tam opravdu byl. Potkávám lidi, sleduji ruch ulic, obdivuji stavby, a když se pak nasytím tohoto pohledu, otvírám oči a vidím zase jen své prostředí.«

Ani první, ani druhý z nich nevěděli, co se to s nimi v těchto chvílích vlastně děje. Nevěděli, že když si chvíli v tichu sednou a soustředí se, že se vybaví jejich astrál. Ona viděla jen to, co se v astrální pláni dělo, kdežto on se vyslovenou vůlí dostal tam, kde právě chtěl být, ať to byla Indie, Čína, Amerika, města nebo džungle, podle toho, co si právě přál vidět. Teprve když jsem mu vysvětlil, co se to s ním vlastně děje, vyprávěl mi celou řadu podobných zážitků, které již v životě měl. Poznal jsem z toho, že je to duše neobyčejně vyspělá, neboť jen takovým duším dána jest možnost podobných zážitků.

O vybavování se astrálu i za jiných příležitostí můžeme slyšet velmi často, ba často i v novinách o něm čísti. Ale málo lidí si dovede vysvětlit podstatu různých, zdánlivě záhadných událostí, které ve skutečnosti možno odůvodnit i vysvětlit pouze vybavením astrálního těla.

»Pestrý týden« přinesl jednou zprávu od lékaře, který jistě nemohl být v podezření, že se zabývá věcmi okultními. Lékař tento líčil, jak se jedné noci ve spánku octl náhle ve Švýcarsku, v krásné

krajině. Stál před hotelem, prohlížel si jej a četl jeho jméno. Přitom měl dojem, že v tomto hotelu leží jeho přítelkyně z Prahy, je nemocná a volá k němu o pomoc. Nevěděl však, jak by se ona mohla sem dostat, jak by ho mohla odtud volat, ale její volání bylo tak zřetelné a jasné, až se ho polekal. Leknutím se probudil, totiž jeho astrál se vrátil do jeho těla. K velkému úžasu svému dostal asi za dva dny pohlednici, na které byl vyobrazen onen hotel, před nímž ve snu stál, s nápisem, který na něm četl, poznal i krajinu, kterou ve snu viděl. Lístek posílala mu jeho přítelkyně, již slyšel ve snu volat o pomoc, a která skutečně v tomto hotelu ležela nemocná a litovala, že není jí nablízku on, aby jí pomohl.

Vysvětlení je tu zcela jasné. Ve spánku lékařův vybavený astrál bloudil v astrální pláni. Nemocná přítelkyně vzpomíná a touží po něm, a tento myšlenkový proud přenáší se telepaticky do vědomí astrálního těla, které musí ihned uposlechnout a být okamžitě tam, kde je voláno. To také bylo lékaři touto pohlednicí potvrzeno.

Francouzský učenec Flamarion sebral na tisíce takových případů, ale omezil se pouze na to, že otiskl nebo zaznamenal zasláné nebo sdělené mu příhody různých lidí, ale nikdy nepřipojil žádné vysvětlení, na jakém podkladě se zaznamenané události staly.

Z četných těchto záznamů uvádím tu zajímavý případ dvou kamarádů z Paříže. Jeden z nich byl mladý právník, druhý inženýr, a trávivali pospolu večery. Jednou večer se sešli v zábavní místnosti, odkud po dvanácté hodině šli do kavárny. Právník, snad že byl unaven, nechtěl se již zdržet, kdežto inženýrovi nechtělo se ještě jít domů. Tu se přátelé rozloučili, a právník šel domů, lehl si a ve chvíli usnul. Náhle se mu zdálo, že slyší svého přítele volat o pomoc. Jde po hlase ovšem že jen ve snu a přijde na ulici, nedaleko kavárny, kde se s ním rozloučil, a vidí svého přítele s rozpoltěnou lebkou ležet na dlažbě. Hrůzou se probudil. Rozsvítil, zjistil, že jsou dvě hodiny, ale nelehl si již. Oblékl se a do rána zůstal sedět v křesle, máje hrůzný svůj sen stále před očima. V sedm hodin ráno sluha přinesl mu zprávu, že jeho přítel inženýr byl ve dvě hodiny v noci nalezen s rozpoltěnou lebkou ležet na dlažbě.

Celá záhada tohoto případu dá se také vysvětlit jediné vybavením astrálu ve spánku. Přepadený přítel inženýr volal s hrůzou o pomoc přítele právníka, snad v domněnku, že není daleko a mohl by ho zachránit. Toto jeho volání přitáhlo odpoutaný astrál spícího právníka, který skutečně viděl na dlažbě ležet přítele se smrtelnou ranou na hlavě. Hrůza tohoto pohledu byla tak mocná, že se jeho astrál vrátil ihned do jeho těla, ale nezmizel vzrušující dojem, který přitom prožil.

Vybavování se astrálu jeví se však v našem životě ještě jiným způsobem. Jsou lidé, jejichž vysoce ušlechtilá a neobyčejně vyspělá duše si již vystavěla tělo tak jemné, že se z něho astrál může velmi lehounce vybavovat. Takoví lidé mají pak příležitost se dostat i do nejvyšších sfér, do styku s nejvyššími genii. Mají schopnost vnímat hudbu nebeskou ze

sféry vesmírové, mají schopnost přijímat, vnímat a zapisovat vzácné dojmy velebné krásy, o jakých se obyčejnému smrtelníku ani nesní. Umělecká díla, která nám takovito umělci podávají, jsou tak cenná, tak hluboká a dokonalá, že se lidstvo v úžase sklání před nimi a obdivuje v nich genia.

Takovým byl u nás Bedřich Smetana. Byl nejen duší neobyčejně ušlechtilou, Božskou, nýbrž také věrným synem svého národa, s jehož kolektivní duší zůstával spjat stejně úzce, jako s Bohem. Proto jeho umění je tak ryze české. Smetana podává nám ve svých skladbách to, co svou duší, svým astrálem vnímal, co slyšel svým duchovním, astrálním sluchem. Svou hudbou reprodukoval nám to, co mu bylo z duchovna dáno, zapisoval to, co z Vůle Nejvyššího bylo mu touto cestou předáno. Že tomu tak u Smetany skutečně bylo, dokazuje nejlépe bohatství a mohutnost jeho děl, která vytvořil již za úplné hluchoty. Neslyšel, nevnímal hudbu svým sluchem tělesným, nýbrž duchovním, vnitřním, astrálním. Proto také svého sluchu tělesného nepostrádal při další své tvorbě a přijímal dále z duchovna vše, co dále tvořil a pro nás zachoval.

Nezapomenutelný mistr Smetana přijímal však ve svých koncentracích i jiné jevy z duchovní sféry. Leč jeho okolí nechápalo tuto ohromnou schopnost mistrovi, nerozumělo tomu, co se s ním děje a usoudilo, že ubohý mistr patří do blázince. Zde však Smetana, uvědomiv si kde je, zoufal si. Kdyby alespoň někdo byl pochopil tyto abnormální schopnosti mistrovy, nebylo by jistě k tomuto tragickému konci došlo.

I nesmrtelný Beethoven byl obdařen těmito schopnostmi, a proto také mohl o svém díle říci: »Vím a věřím, že má hudba nikdy nezahyne, nikdy nezevšední, neboť vím, odkud tato hudba přišla, odkud byla mi dána.«

Krásně zmiňuje se o Beethovenovi a prameni, z kterého tryskaly myšlenky jeho hlavních děl Goethe, a to ve svých »Dopisech k dítěti«. Cituje tam přímo slova Beethovenova, jimiž paní Bettině naznačoval, co se v něm ve chvílích podobných inspirací děje. »Cítím, jak jsem zaplavován se všech stran harmonickými vlnami, tryskajícími ze zřídla inspirace. Pokouším se je sledovati a zmocňuji se jich vášnivě; pak znovu vlny ty na mne narážejí a zase mizejí v roztráštěném tom množství, jež mne obklopuje. Brzo vášnivě znovu se zmocňuji inspirace a unášen jí, rozmnožuji všechny modulace, až v posledním okamžiku triumfuje nad první hudební myšlenkou; a nyní vidíte, co je symfonie . . . Musím žít úplně sám pro sebe. Vím dobře, že Bůh a andělé jsou mi v mém umění bližší než jiným. Obcuji s nimi, a to beze strachu, neboť hudba jest jediným duchovním vchodem do vyšších oblastí inteligence.«

A když složil své nejlíbeznější melodie, říkával: »Byl jsem v extasi.«

Mozart zase v jednom ze svých listů důvěrnému příteli zasvěcuje nás do mysterií hudební inspirace.

(Vyňato z knihy Lva Denise: V neviditelnou str. 186/7, přeložil M. Weigert, vydal Hejda a Tuček v Praze.)

»Pravíte mi, že byste rád poznal, jakým způsobem skládám a jakou methodou postupuji. Opravdu, nemohu Vám o tom říci více, než co následuje, neboť já sám o tom nic nevím a nedovedu si to vysvětliti.

Když jsem v dobré náladě a úplně sám se procházím, myšlenky hudební hrnou se ke mně v nadbytku. Nevím, odkud přicházejí tyto myšlenky, ani jak ke mně přicházejí. Má vůle nemá na to žádný vliv. . .«

Na sklonku svého života, když již stín smrti rozprostíral se nad ním, v okamžiku klidu a úplné spokojenosti, oslovil jednoho ze svých přátel, jenž se s ním nalézal v jeho pokoji: »Slyším hudbu.« Přítel jeho odpověděl: »Já neslyším nic.«

Ale Mozart unesen, neustále vnímá nebeské harmonie, a jeho klidný obličej se ozařuje. Potom cituje svědectví sv. Jana:

» - a slyšel jsem hudbu nebes. « - - -

I náš slavný, dosud žijící mistr Foerster je Bohem omilostněn tak úžasným darem. I on sám přiznal, že nemůže psát, kdy on by chtěl. I jeho ušlechtilá duše prožívá okamžiky, v nichž spojuje se s nejvyšším geniem, který dává mu vnímat rajskou hudbu Boží. Pak prostě musí sednout ke klavíru a přehrát si to, co mu bylo dáno, a potom zapsat, aby svým sestrám a bratrům přinesl kus rajské blaženosti v hudbě Boží. Avšak mistr Foerster je blízce Božským věcem nejen v hudbě, nýbrž i v slově a písmě. Proto musí každou ušlechtlejší duši přímo naplnit zázračným fluidem své lásky i svého genia. Kdo slyšel nebo četl jeho projev novoroční z roku 1934, dá mi jistě za pravdu. To nebyla pouze čtená slova přednášky do radia vyslovená, v nich bylo podáváno nejušlechtlejší srdce velikého umělce, nikoliv rozum, ale cit a duch jeho, neboť i v tomto projevu cítíte dotek nejvyšší sféry duchovní, s níž mistr byl spojen.

A nyní - poznáte z toho všeho - kdo jest hoden tak velikých darů, a jaký život musíte vést, abyste se přiblížili k těmto zdrojům nejvyšší Moudrosti, nejvyšší Lásky? Chápete již, že dnešní materialistický, prázdný život nemůže vás přivést ke zdroji tak ušlechtilému, velikému, z něhož čerpali největší geniové naší i minulé doby?

Pohleďte zpět na geniálního básníka Vrchlického. Ten nemohl psát bez opojení, dokud nebyl omámen spoustou cigaret jako narkosou, neboť jen tak - speciálně u něho - vybavoval se astrál. Teprve když se odpoutal od hmoty, mohl se spojit s geniem, který mu diktoval tak krásné verše, na nichž by jinak básník musel dlouho pilovat. Vrchlický psal většinou, jak lidově se praví - z jedné vody na čisto - jako by byl jen sekretářem kohosi, kdo mu vše diktuje a on pouze zapisuje. Ovšem, za svého života Vrchlický nechtěl připustit tuto možnost, když mu ji jeden z jeho kolegů naznačil. Domníval se, že on sám je oním geniem. Teprve konec jeho života mu dokázal, že tomu tak nebylo, že byl jen nástrojem, výborným nástrojem genia, který měl nám co říci.

Kdyby byl tento fakt uznal tak skromně a pokorně, jako to dovede a uznává mistr Foerster, byl by jistě také zakončil svůj život jinak, než jak se stalo.

Chcete-li dosáhnout spojení s Nejvyšším, chcete-li nalézt nejcennější dary, kterých je pro vás tolik připraveno, buďte pokorní. Snažte se rozsévát vsude mezi lid dobro a lásku, snažte se vše co konáte, konat pro dobro celku, pro dobro samo, nikdy ne pro to, co vám to vynese. Jsme všichni dětmi Božími a jako dětem Božím jsou nám dána ohromná práva, a s nimi také ohromné povinnosti. Jsme a musíme být služebníky Božími, a těmi staneme se jen tehdy, budeme-li chtít obětavě sloužit svým bližním, svému národu, celému lidstvu. Jakmile tuto touhu v sobě pocítíte, dostane se vám od Boha takových darů, jakých bude vám třeba k uskutečnění vaší služby a splnění vašeho úkolu.

A nyní podívejme se ještě do sféry náboženské. Mluví se velmi často o extasi světců a o zázracích, které se při takových extasích děly. Extase není nic jiného, než vybavení astrálního těla. A protože touha myslí, které se obrací k Bohu, k Ježíši Kristu, usměrňuje pohyb a vzestup astrálního těla, dostává se astrál tam, kam duše toužila se dostat. Je známo mnoho zážitků sv. Františka z Assisi, sv. Terezičky Ježíškovy, sv. Gemmy Galgany, sv. Kateřiny Sienské, i celé řady jiných světců a mystiků, kteří se ve vytržení, čili správně řečeno při odpoutání se astrálního těla, dostávali do společnosti Ježíše Krista i do oblastí nebeských. I sv. Pavel líčí sám, jak byl vytržen až do třetího nebe.

Švédský učenec Swedenborg, který měl schopnost vybavovat svůj astrál, zanechal nám o tom tolik cenných a vzácných zápisů, tolik vzácných poznatků z duchovního světa, že nemá snad soupeře, který by byl mohl napsat tolik krásného o tom, co sám prožil a sám viděl.

Na tomto místě třeba se zmínit o dosud žijící Tereze Neumannové z Konnersreuthu, která jest sama o sobě zázrakem. Ve chvílích vytržení, odpoutaná od svého hmotného těla, prožívá utrpení Pána Ježíše, která prodělával za svého pozemského života, vidí Ho, mluví s Ním. Její učitelkou a jejím vedoucím duchem je svatá Terezička Ježíšková, s níž také ve chvílích svého vytržení rozmlouvá.

Nakonec chci se zmínit ještě o tom, že se dnes již i nejširší veřejnost začíná zabývat těmito problémy. Mluví sice dosud o záhadách a tajemných zjevech, které by jistě pozbyly vši záhadnosti a tajemnosti, kdyby veřejnosti byla více známa existence astrálního těla a jeho úžasných schopností. Pod názvem „Poselství umírajících a mrtvých“ zaznamenal Polední Expres ze dne 23. března 1934 dva zajímavé případy, jež nejsou ničím jiným, než nezvratným dokladem působnosti astrálu lidského. Pro zajímavost cituji článek ten doslovně:

V těchto dnech měla Zoe hr. Wassilko-Serecká v rakouské společnosti pro psychická bádání přednášku, z níž vyjímáme:

Mezi věci, které lidský rozum nedovede dobře chápati, náležejí zprávy nebo poselství, posílaná umírajícími v posledních okamžicích jejich života blízkým příbuzným nebo milovaným lidem. K ověře-

ným případům, které se mi zdály obzvláště podivuhodnými, náleží jistě všechny události, seběhnuvší se před smrtí paní Marie Cofféové v Rochesteru. Tato roznemohla se těžce ve Westmillingu, ležícím 14 kilometrů od jejího bytu. V poslední den svého života opakovala neustále a houževnatě své přání, spatřiti ještě jednou před smrtí své děti a rozloučiti se s nimi. Jejím přání nemohlo však býti vyhověno, ježto nikdo nemohl jí děti sem přivést.

V noci umírající upadla do zvláštního stavu jakéhosi vytržení. Dle zprávy ošetřovatelky, která u ní dlela, ležela ve dvě hodiny v noci s očima dokořán otevřenýma. Jako v bezvědomí hleděla tupě před sebe, sotva dýchajíc. Když se opět vzpamatovala, vyprávěla ošetřovatelce, že byla v Rochesteru podívat se na své děti. Na její námitku, že přece neopustila vůbec ani postele, nemocná odpověděla: »Byla jsem tam ve spánku a viděla své děti.«

Ošetřovatelka, která byla v Rochesteru u dětí, vyprávěla druhého dne, že v noci přišla k nim do pokoje paní Marie Cofféové, a že přistoupila až k loži svého nejmladšího děcka a dívala se na ně plná něhy. V tu chvíli právě tloukly dvě hodiny. Ošetřovatelka, která věděla, že paní Cofféová je těžce nemocná a leží daleko odtud, celá vyděšená zvolala na zjevení, zapřísahajíc je: »Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého - kdo jsi?«

Tu se zjevení rozplynulo v mlhu a zmizelo.

Zjev ten byl zřejmě vytvořen z jiné substance a počínal si jako náměsíčník, na nějž někdo zavolá.

Tolik psaly noviny. Jediným vysvětlením jest tu silná vůle umírající matky, toužící rozloučit se s dětmi. Silou vůle odpoutaný astrál dostal se tam, kde si přál být, a byl při své návštěvě skutečně ošetřovatelkou spatřen.

Druhý případ, který je v tomto článku zaznamenán, uvádí toto: Strašidlo v pitevním sále.

Kromě takovýchto poselství umírajících působí na lidskou obrazotvornost zvlášť mocně zjevy zemřelých lidí. K takovýmto mimořádným zjevům náleží i případ, který vyprávěl dr. Siinner jako případ, který se přihodil jednomu z jeho nemocničních zřízenců za války.

»Muselo býti již odpoledne, jelikož můj personál odešel z nemocnice domů. Chtěl jsem se podívat ještě jednou do umrlčí komory, abych si udělal tři nutné preparáty dříve, než přijde pan tajný rada. Dále chtěl jsem věděti, nejsou-li tam ještě nějaké nové případy. Sjel jsem zdviží dolů do podzemí a vstoupil jsem do dlouhé chodby, vedoucí ke sklepení. Ze zvyku rozžehl jsem světlo a zahnul za roh do chodby, na jejímž konci byla umrlčí komora. Byl jsem vzdálen již jen asi tři nebo čtyři kroky ode dveří, když jsem se přímo zděsil. Dveře do komory se z vnitřku otevřely a z nich vyšel starší muž, oděný pouze dlouhou, vyšívanou košilí. Ani si mne nevšiml, obrátil se a šel mimo mě dále celou chodbou, aniž by pronesl jediného slova. - Jak se dostal tento muž do místností, od kterých měl jsem pouze já v tuto dobu klíče a do kterých nesměl vstoupiti nikdo jiný než můj personál? Je to jistě nějaký pacient, který má silnou horečku, a proto musím

ho zjistiti. - Neznámý muž však šel zatím zcela klidně dále chodbou směrem k pitevní síni. Jeho chůze byla však úplně odlišná od chůze normálních lidí. Jeho ramena byla zvednuta vzhůru, paže visely bezvládně podél těla, a jeho krok byl jako dřevěný. Pospíchal jsem za ním a spatřil ještě, jak si otvírá dveře u předsíně k pitevně a jak, zavřev je za sebou, za nimi mizí. - Odkud vzal tento cizí člověk potřebné klíče ke dveřím? Jak to, že se tu tak dobře vyzná?

Ještě větší překvapení mne však čekalo, když jsem shledal, že dveře, kterými prošel, jsou správně uzavřeny na klíč, a já musel si je teprve odmykat. Můj pacient nebyl však nikde k nalezení.

Prohledal jsem všechno kolem dokola, předsín, pitevní sál, všude se díval, ale neznámý muž nikde. I okna jsem prohlížel, přes to, že na nich byly husté mříže, ale marně. Neznámý zmizel.

Vrátil jsem se proto k umrlčí komoře a shledal, že je vše v nejlepším pořádku, jen u prostřed nalezl jsem nově dodanou mrtvolu. Nadzdvihl jsem prostěradlo, kterým byla přikryta, a div jsem nepadl: zde ležící mrtvý muž, chladný a nehybný, byl totožný s mužem, kterého jsem před okamžikem spatřil venku na chodbě. Měl stejnou vyšívanou košili jako ten, kterého jsem sledoval a kterého jsem pokládal za nemocného s vysokou horečkou.

V tomto případě nezdá se, že by se jednalo o nějakou halucinaci. Rozhodně však se doporučuje dáti podobné případy co nejpečlivěji lékařsky prozkoumati.«

Mohu k tomu jen podotknout, že pro toho, kdo věří v existenci našeho astrálního těla a možnost jeho odpoutání od těla fysického, jsou podobné případy zcela jasné i bez vědeckého zkoumání.

Z toho všeho, co tu bylo uvedeno, je zřejmo, jak různorodé jsou zážitky našeho astrálního těla. Mohli bychom jich mít, a to jen ke svému užitku, ještě mnohem více, kdybychom usměrňovali svůj život od hmotařství více k duchovnímu a uvědomovali si konečně, že to jediné, čím žijeme, v čem žijeme a proč žijeme je jen duchovní a ne pozemský život. Celý náš život řízen je Duchem, všude jen Duch Boží působí. Všude, kde jaký život se objeví, a ten je i v nerostu, rostlině a zvířeti stejně jako ve člověku, všechno, co kolem sebe vidíme, prolno je Duchem. Všechno má své astrální tělo - ať to lidé uznávají nebo popírají - nic na tomto duchovním zákoně nezmění. Dnešní doba jest právě na přelomu z rozumářského, hmotařského života do života psychického, duševního.

Kěž jste i vy pochopili svoji podstatu duševní i duchovní a své povinnosti z toho vyplývající!

*převzato z knihy
Bedřich Kočí: „Pavlovy rozpravy - díl I“*

IMUNITA

Imunita je schopnost organismu rozeznat „své“ od „cizího“, a to pomocí speciálních buněk a jejich receptorů (senzorů) a toto cizí pak zneškodnit pomocí protilátek, fagocytózou a podobně.

Imunita je soubor systémů speciálních buněk a bílkovin jejich činností a souhry.

Chrání organismus před škodlivinami, např. viry, bakteriemi, plísněmi, nádorovými buňkami, alergizujícími látkami a podobně.

Souborně se nazývají antigeny.

Imunita také reaguje na transplantované orgány, které se snaží vyloučit z těla.

Cizí látky: bakterie, viry, plísně, houby, mikroplazmata, Rickettsie, cizopasní prvoci, tj. choroboplodné zárodky neboli infekce.

Cizí mohou být i buňky vlastního těla, které jsou změněné nějakým patologickým procesem, např. nádorem, ozářením, popálením a podobně.

Cizí mohou být i tkáně a orgány vlastního těla, tzv. autoimunitní proces. Ten vzniká tak, že receptory začnou vnímat vlastní buňky jako cizí.

Imunitní systém je mocná zbraň a velmi výkonný systém, který denně likviduje velké množství patogenů, ale i odumřelých nebo poškozených vlastních buněk.

Patogenní látky jsou cizorodý materiál, který se snaží proniknout do lidského organismu.

Patří sem nejrůznější chemické i fyzikální látky a jejich sloučeniny.

Imunitní systém nemá mozek v pravém slova smyslu, ale má speciální systém paměti (registrace) a je schopen se „učit“ a proto se dokáže ubránit i novým patogenům.

Tento soubor systémů musí být ale zároveň velice pečlivě a důsledně kontrolován.

Při stavech kdy je kontrola narušena, dochází k tomu, že tyto velice účinné systémy jsou namířeny proti vlastnímu tělu a poškozují jej, (autoimunitní reakce).

Naopak při oslabení imunity (nikoliv však kontroly) trpí organismus častými infekcemi a nádory, tzv. imunodeficiency.

Princip:

Cizí látka je rozpoznávána podle řady odlišných chemických struktur na svém povrchu. Nejčastěji jde o struktury bílkovinné či cukerné povahy.

Každá takto rozpoznaná struktura se nazývá Antigen, tj. látka, která vyvolává v těle člověka imunitní reakci – odpověď.

Organismus zná a rozpozná vlastní antigeny, a proto je toleruje.

Naopak na ty antigeny, které nerozpozná, začne reagovat.

Začne proti nim vytvářet protilátky nebo začne zabíjet jejich nositele (bakterie, viry a další).

Navíc si takové setkání s těmito cizími antigeny pamatuje (speciální registrace) a pokud se s nimi znova setká v organismu, zasáhne podstatně rychleji a s větší silou. To je pak vlastní imunitní reakce.

Při rozhodování, co do organismu patří a co ne, věnuje imunitní systém zvláštní pozornost chemii bílkovin, protože bílkoviny jsou ze všech molekul, tvořící živý organismus, nejvýznačnější a nejvíce specializované a hlavně velice často toxické, např. hadí jedy.

Druhy imunity

1. Buněčná

Je vytvářena T lymfocyty (vznikají v Thymu, tj. brzlíku). Podílí se na přímé likvidaci cizorodých látek.

Je důležitá při obraně proti některým virům, plísním, bakteriím, a to i bakteriím žijícím uvnitř buněk (např. bakterie TBC) a nádorům.

Podílí se na odvržení (rejekci) transplantátů.

Reguluje další imunitní reakce, aktivují tzv. B lymfocyty.

B lymfocyty (druh bílých krvinek) vznikají z kmenové buňky v kostní dřeni dlouhých kostí.

Hromadně se množí a vytvářejí obranné látky.

B (podle burza Fabriciova, orgán u kloaky ptáků kde dozrávají B buňky lymfocyty, u savců tento orgán není. Fabricius – chirurg anatom z Padovy, žijící 1533–1619.

Fyziologická hodnota v krvi asi 4.000–11.000 na 1 mikrolitr krve.

2. Humorální (protilátková)

Podstatou je tvorba protilátek, tzv. imunoglobulinů, plasmatickými buňkami.

Plasmatické buňky vznikají z B lymfocytů po setkání s cizorodým materiálem, tzv. antigenem, proti kterému je důsledně specializovaný imunoglobulin vyslán.

3. Imunoglobuliny

Funkci protilátek v těle plní glykoproteiny, označované jako imunoglobuliny. Molekula imunoglobulinu má tvar Y a skládá se ze dvou identických lehkých (L, light) řetězců a dvou těžkých (H, heavy) řetězců, které jsou navzájem spojeny pomocí disulfidových můstků (sirové můstky).

V mnohých případech chrání proti infekci a zneškodňují toxiny.

V podstatě jde o protilátky bílkovinné povahy.

Je 5 tříd imunoglobulinů A, E, D, M, G s odlišnými funkcemi.

IgE

se nejčastěji objevuje při infekci v akutní fázi, výrazně aktivuje komplement a má aglutinační schopnosti. Má velkou molekulovou hmotnost. Je tvořen pěti jednotkami.

IgG

je nejčastěji se vyskytující imunoglobulin, je přítomen v krvi i v tkáňovém moku. Vyskytuje se jako monomer. Je to jediný izotyp, který může přecházet přes placentu a chrání tak plod před choroboplodnými zárodky ještě než se vytvoří jeho vlastní imunitní systém. Váže se na viry, bakterie i houby a společně s komplementem je dokáže zničit.

IgA

IgA tvoří asi 15 % až 20 % sérových imunoglobulinů. Proniká do trávicího traktu, nachází se v mléku, slzách, slinách a jiných tělních sekretech. Je to protilátka, která pomáhá bojovat proti patogenům, které se dostaly na vnější nebo i vnitřní povrch těla. Nemá schopnost aktivovat systém komplementu.

IgM

se vyskytuje hlavně v séru, tedy v krvi, někdy i v tělních sekretech. Je to velmi dobrý aktivátor komplementu. Je dominantní třídou imunoglobulinů v primární imunitní odpovědi. Podílí se na aktivaci komplementu, opsonizaci antigenů, neutralizaci virů a aglutinaci.

IgD

IgD tvoří asi 1 % membránových proteinů mladých B-lymfocytů, v malém množství se vyskytuje v séru. Je to monomer, který je zastoupen relativně málo v séru, jeho afinita k antigenům je slabá, nachází se hlavně na povrchu B-lymfocytů, kde má funkci receptoru pro antigen – tvoří BCR. vyvolává uvolňování histaminu z mastocytů a bazofilních leukocytů, po vazbě na antigen se také spolupodílí na rozvoji senné rýmy či alergického astmatu.

IgE

IgE obsahuje ze všech imunoglobulinů největší procentuální zastoupení sacharidů. Je přítomen na membráně basofilních granulocytů a žírných buněk. Hraje roli při hypersenzitivitě a ochraně vůči parazitům. Neaktivuje komplement.

Dělení bílých krvinek:

Bílé krvinky – granulocyty dělení: granulocyty a agranulocyty

Granulocyty jsou bílé krvinky, jejichž cytoplazma obsahuje sekreční granula. Dělí se na:

- neutrofilní;
- eozinofilní;
- bazofilní.

Neutrofily: žijí jeden až dva dny, mají schopnost pohlcovat cizorodý materiál (fagocytóza). Po svém zániku se stávají součástí tzv. hnisu, jsou k místu zánětu přitahovány tzv. chemotaxe

Eozinofily – podílí se na obraně organismu proti parazitům a alergii (název je podle barvitelnosti kyselým barvivem eozinem)

Bazofily – tvoří se v kostní dřeni z kmenové buňky. Ovlivňují srážení krve v místě zánětu (barví se zásaditými barvivými např. Hematoxylinem).

Agranulocyty – jsou bílé krvinky, jejichž cytoplazma neobsahuje sekreční granula.

Agranulocyty se dále dělí na:

- lymfocyty
- monocyty
- Lymfocyty – tvoří se v kostní dřeni z kmenové buňky, v lymfatických uzlinách, ve slezině, Thymu tzv. T lymfocyty.
- Monocyty – v tkáních se změně na makrofágy a pak jsou schopny fagocytózy (odklízejí bakterie a drť). Fagocytóza (pohlcování) je proces, kdy dochází k odstranění pohlceného materiálu v neutrofitech, monocitech. Tento proces vyžaduje energii a je spjat s výraznou stimulací leukocytární respirace a metabolismu glukózy hexosomonofosfátového zkratu (druh biochemické reakce). Monocyty jsou schopny opustit krevní řečiště a proniknout k místu zánětu a tím se změně na makrofág. Monocyty v krevním řečišti žijí 1–2 dny, v tkáních přežívají i několik měsíců. Mají další funkce v imunitě.

Další buňky imunity

Erytrocyty – přenos kyslíku

Destičky – krevní srážlivost

DRUHY IMUNITY – VROZENÁ A ADPTIVNÍ

IMUNITA VROZENÁ

a. Fagocyty (požírači)

1. neutrofily – žijí krátce, polykají „na co přijdou“, rychle to zabijí a brzy (dny) zanikají, stále se tvoří nové
2. makrofágy – nezralou formou je monocyty. Monocyty žijí velice dlouho, měsíce – roky, mohou ve svém nitru přechovávat parazity. (typ makrofágu nalézající se v mozku se jmenuje: mikroglie, v játrech Kupferovy buňky)
3. komplement – sérové bílkoviny vyráběné v játrech, vážou se na vetřelce a také ho samy „rozleptávají“.

b. NK buňky

Svémi receptory rozeznávají VLASTNÍ nádorové anebo virem nakažené buňky (obojí na svém povrchu mají typické molekuly) a ty pak zabijí, tj. přinutí je k apoptoze (naprogramovaná buněčná smrt).

Jak pozná fagocyt, co spolknout a co ne?

- značkovací látky přítomné v krvi a tkáních – lektiny (např. MBL) – vážou se na cizí polysacharidy a označují je k likvidaci – spustí reakci komplementu. Bílkoviny vetřelce obalí a začnou rozkládat – to přiláká fagocyty – ty to celé pohltní. Fagocyty mají i vlastní receptory – TLR: bílkoviny na povrchu fagocytu dokážou rozeznat různé patogeny a aktivovat zánětlivou reakci.
- receptor TLR4 rozezná LPS gram negativních bakterií, TLR5 flagellin, jiné zase virové nukle

leové kyseliny aj. Takže fagocyt „ucít“, aktivuje se, vypustí zánětlivé cytokininy, spolkně vetřelce, kterého pak uvnitř fagocytu čeká ve většině případů likvidace buněčné části nazývané lysozom. Likvidace nejčastěji probíhá tzv. oxidačním rázem (volnými radikály), když se to podaří, je patogen zlikvidován, když ne, zůstane u něj patogen „bydlet“.

c. Cytokininy

Látky umožňující mezibuněčnou komunikaci jednotlivých složek imunitního systému, podobné hormonům, ale produkují je všechny buňky (ne specifické tkáně), vyskytují se v daleko menších množstvích, než klasické hormony

- interleukiny (IL, skupina IL-2 prozánětlivé a IL-10 protizánětlivé)
- interferony (IFN, antivirové, protinádorové).

IMUNITA ADAPTIVNÍ

B-lymfocyty

Produkují protilátky (imunoglobuliny), umí se „učit“, při setkání se stejným patogenem začnou příslušnou protilátku vyrábět mnohem rychleji (princip očkování), protilátka- (Ig) obalí patogen, neumožní mu navázat se na naši buňku, aktivuje komplementovou reakci, podněcuje fagocytózu (přivolá fagocyty do boje a pomůže jim v pohlcování).

T-lymfocyty

Nerozeznávají patogeny přímo, ale jejich částec-
ky na povrchu jiných buněk (uspořádání molekul)
– tak můžou rozeznat i vnitrobuněčné parazity

T cytotoxické: vyhledají a zabijí (spustí její apo-
ptózu) nakaženou buňku

T pomocné: (helper): se dělí na několik dalších
druhů, vyvíjí se v závislosti na potřebě těla (o dife-
renciaci se starají dendritické buňky). Při zvýše-
ném množství IL-12 vznikají Th1, při IL-4 vznikají
Th2 (IL-4 produkují žírné buňky), jsou to např.:

Th1: vyhledají a stimulují k aktivaci makrofágy
nakažené vnitrobuněčnou infekcí, činí tak pomocí
interferonu gama. Makrofág je důležitá a dlouho
žijící buňka, kterou není snadno jen tak zlikvi-
dovat, proto Th1 lymfocyty vlastně „léčí nemocné
makrofágy“. Při tom dochází k vylučování spousty
zánětlivých cytokininů. Aktivovaný makrofág pro-
dukuje hormon 1,25D.

Th2: vyhledávají B-lymfocyty a stimulují je ke
tvorbě protilátek, produkují protizánětlivé cyto-
kininy (IL-4 aj), také podporují novotvorbu – kterou
paradoxně škodí při nádorových onemocněních.
(dále byly objeveny Th3 opět prozánětlivé, Th17 pro-
tizánětlivé atd. – tj. teorie prostého převládání Th1
nebo Th2 odpovědi je už překonaná)

T regulační: tlumí přehnanou aktivitu ostatních
lymfocytů, tzv. autoreaktivních klonů – tj. brání
vzniku autoimunitních onemocnění a destrukce
vlastního organismu imunitou, produkují proti-
zánětlivý IL-10 (tvorbu IL-10 zvyšuje 1,25D a taky
borelie).

NKT buňky

Další příbuzné T-lymfocytů – podporují difere-
nciaci Th0 na Th1 nebo Th2, stimulují NK buňky,
B-lymfocyty. To vše pomocí cytokininů, reagují na
patologické lipidy a glykolipidy.

Pro zburcování imunitního systému je třeba
„signál nebezpečí“ – tj. nereaguje na jakoukoliv cizí
látku, jen na tu, kterou rozezná jako nebezpečnou
tělu, a to například LPS bakterií, nukleové kyseliny
virů aj - tyto signály zburcují jak vrozený IS (fago-
cyty a komplement), tak protilátkovou odpověď.

Aby nebyla protilátková reakce moc silná, tlumí
ji regulační T-lymfocyty, např. u alergií se chybně
tvoří příliš mnoho Th2 bez příslušných T regu-
lačních lymfocytů, při rakovině příliš mnoho T
regulačních lymfocytů chrání nádorové buňky
před T-cytotoxickými. Důležitý je vzájemný poměr
pomocných a cytotoxických T-lymfocytů, tzv.
imunoregulační index = CD4+/CD8+ .

Zjednodušeně, pokud se imunitní aktivita
vychýlí směrem k Th2 lymfocytům a NKT buňkám,

	průměr buněk v u/l	rozmezí	procento z celkového počtu leukocytů
Neutrofily	5.400	3.000 - 6.000	50 - 70
Eozinofily	275	150 - 300	1 - 4
Bazofily	35	0 - 100	0,4
Lymfocyty	2.750	1.500 - 4.000	20 - 40
Monocyty	540	300 - 6.000	2 - 8
Erytrocyty	muži 5.400.000 ženy 4.000.000		
Destičky	300.000	200.000 - 500.000	

což byly původně zbraně především proti extracelulárním patogenům – (vícebuněčným i jednobuněčným parazitům) vznikají alergie.

Otoky a sekrety jsou způsobeny HISTAMINEM a jinými látkami produkovanými eozinofily, basofily a žírnými buňkami (granulocytární leukocyty), které se starají o čistotu tkání a sliznic) nejsou zánětlivého původu.

Jestliže jsou příliš aktivní Th1 a cytotoxické lymfocyty, současně se snižuje počet T regulačních lymfocytů, vznikají autoimunitní onemocnění.

Autoimunitní onemocnění jsou prozánětlivé nemoci, u kterých dochází k destrukci vlastních tkání.

Porucha rovnováhy imunitních reakcí se může dostat mimo kontrolu i buněčný růst. Ve chvíli, kdy NK buňky, cytotoxické T-lymfocyty nezlikvidují včas „zvrhlou“ tělní buňku, která se začne nekontrolovatelně dělit a ještě ji protizánětlivým působením podporují, vzniká zhoubné bujení – rakovina.

Aktivované makrofágy jsou silnou zbraní imunity, produkují peroxid vodíku k zabíjení spolknutých patogenů. Zároveň začnou vyrábět 1,25D, který zpětně jejich aktivitu utlumuje – kontrola zpětnou vazbou, zábrana autoimunity = narušení tohoto procesu je tzv. Th1 onemocnění.

Princip činnosti imunity

Jestliže do organismu vnikne nějaký patogen, je dřev stimulována k tvorbě obraných látek. Proto jsou uvolňována značná množství neutrofilů. Vzájemná reakce bakteriálních produktů a plasmatických faktorů vede ke vstupu fagocytujících buněk do infikované oblasti, tzv. chemotaxe.

Buňky pronikají stěnou krevních kapilár a vstupují do infikované tkáně, tzv. diapedese.

Jiné plasmatické faktory bakterie ochucují, tzv. opsonizace (opson – co se jí k chlebu, přeneseně koření).

Neutrofily pak pohltnou bakterie, fagocytóza. Uvnitř neutrofilů se vytváří peroxid vodíků, kterým jsou bakterie usmrceny. Tento pochod probíhá ve vakuolách fagocytujících neutrofilů (vakuola dutinka, jakési skladiště, nebo závod na zpracování).

Fagocytóza je první obrannou linií.

Druhou obrannou linií tvoří monocyty, které nastupují až po neutrofilech do infikovaných oblastí.

Celý tento proces je velmi přesně řízen.

V klidu je počet neutrofilů udržován na stejné úrovni.

Při infekci se naopak prudce zvyšuje množství neutrofilů. Což je jedna z laboratorních známek nastupující infekce.

Myeloblast –

nezralá bílá krvinka (granulocyty) obsažené v kostní dřeni, v periferní krvi se normálně

nevyskytuje. Pokud se vyskytne v periferní (okrajové) krvi, jde o patologický proces s různou závažností. Odtud myeloidní leukémie.

Myelo –

označuje vztah k míše, myelinu, kostní dřeni – řecky myelost původně označuje morek kostí. Od myo – zavírat, obsahovat v sobě. Staří lékaři považovali za morek vše, co bylo uzavřeno v kostech, tedy míchu i mozek. Česky mozek je příbuzné s morkem.

Blast –

z řečtiny blastos zárodek, vztahuje se k růstu. Koncovka označuje tvořivou nebo nezralou buňku. Fibroblast buňka produkující mezibuněčnou hmotu = vazivo. Fibrocyt je buňka ve vazivu, která tuto hmotu již nevytváří.

Aktivní imunizace je vycvičení vlastního imunitního systému, který je připraven se bránit určité infekci.

Docílí se toho podáváním části cizorodých látek (oslabené bakterie, viry, upravené toxiny), proběhlá reakce se pak podobá skutečné infekci, jen průběh je podstatně slabší a často bez příznaků. Ochrana nastupuje za několik týdnů, nikoliv okamžitě. Takto získaná imunita pak vydrží od několika let až po desetiletí. To je vlastní důvod očkování.

Pasivní imunizace je jen dočasné posílení imunity dodáním již hotových protilátek.

Pasivní imunizace začíná působit ihned po aplikaci. Chrání jen po několik týdnů, protože tyto protilátky (imunoglobuliny) organismus postupně rozloží a z velké části vyloučí. Například sérum proti tetanu při poranění.

Imunitní systém je tedy systém zabezpečující ochranu organismu před cizorodým a infekčním materiálem. A slouží k odstraňování vlastních poškozených či odumřelých tkání a buněk. Tento systém člověka se začal vyvíjet před miliónem let již u jednoduchých organismů a vyvíjí se i nyní.

Imunitní tkáně – nosní i krční mandle, brzlík, lymfatické uzliny v celém těle, kostní dřev, obíhající bílé krvinky a všechny buňky, které opouštějí řečiště krevní a cestují tkáněmi a lymfatickým oběhem z orgánů jde o slezinu, apendix a ostrůvky lymfatické tkáně v trávicím ústrojí například. Na tlustém střevě apendices epiploides..

Poruchy imunitních systému

Vrozené – určují se z rozboru krve

Získané – poruchy metabolismu, dlouhodobé užívání antibiotiky, diabetici, alkoholici, narkomani, velké zátěže, opakované zátěže, těžké operace, opakované operace, nádory, napadení virem HIV, opakované virózy, těžké virózy.

Fyziologické – těhotenství, novorozenci, puberta, senioři.

Ostatní – těžké popálení, spálení sluncem, stres, deprese, fyzická námaha, sport, vysilující sporty jako maraton, triatlon, namáhavá práce.

Ochrana proti vniknutí škodlivin

První obrannou linií proti vnikání škodlivin je neporušená pokožka, sliznice, sliny, slzy a žaludeční šťávy.

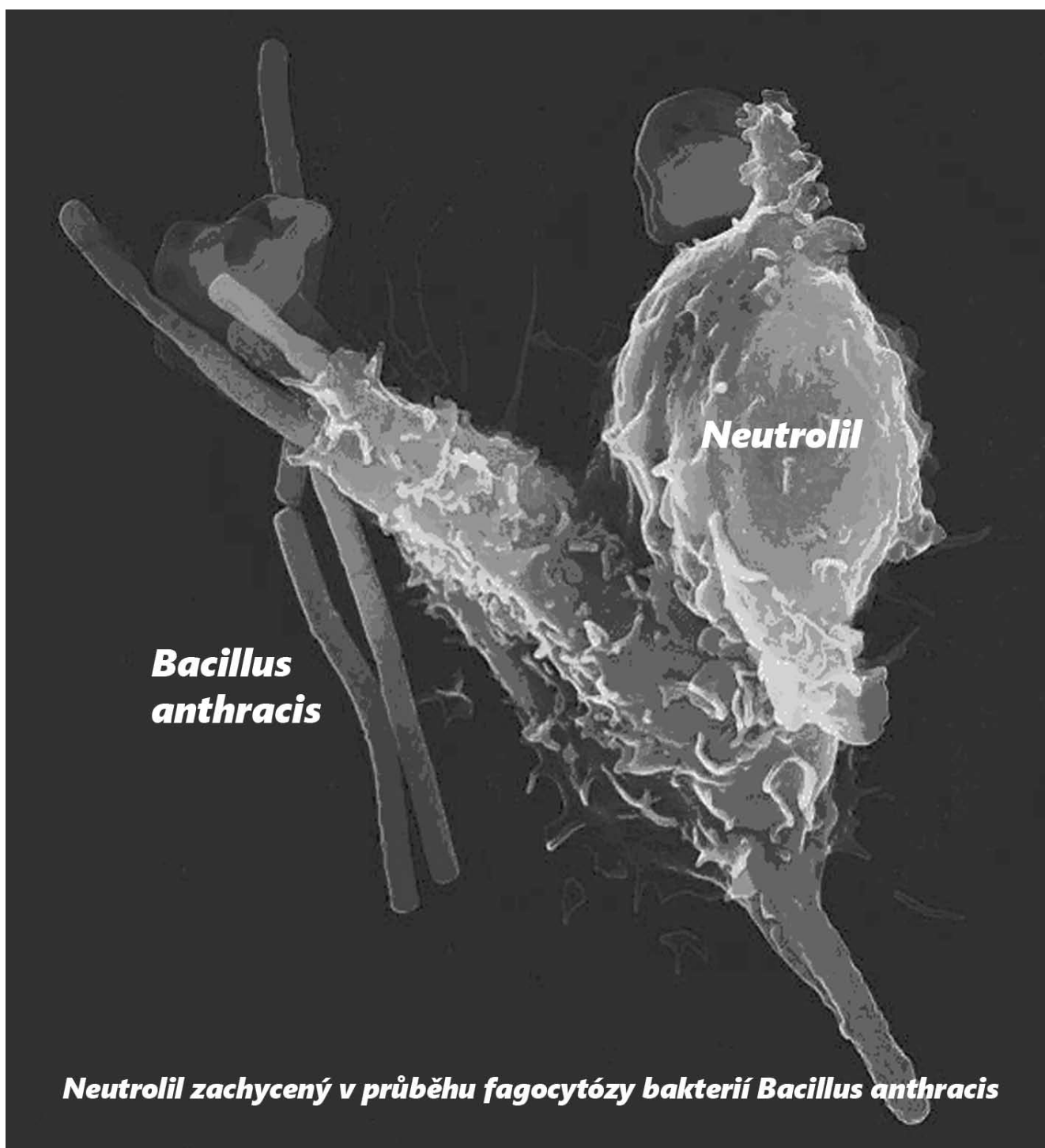
Další ochrana, a to zejména proti hrubým nečistotám, jsou chloupky v nose, řasinky v plicních cestách.

Dalším faktorem podílejícím se na dobré imunitě je soustava mizních uzlin a lymfatických cév nejrůznějších kalibrů.

Imunitu snižují:

- Čisticí a detergentní přípravky.
- Špatné okysličení.
- Volné radikály.
- Bolest, nedostatek spánku, alkohol, černá káva, bílý cukr, uzeniny, mléko a mléčné výrobky, smutek, strach, úzkost, žal a stres vůbec.
- Dlouhodobý hlad a špatná strava a životospráva vůbec.
- Pobyt v geopatogenních zónách.
- Dalším faktorem, který se podílí na snižování imunity, jsou páteřní a kloubní bloky a bolesti.

MUDr. Jan Doležal

ZKUŠENOSTI S POUŽITÍM RADIONIKY V OCHRANĚ ROSTLIN

Teoretickým předpokladem radioniky je teorie morfických polí a morfické rezonance. Morfickým polem je označen prostor, kde je vytvořena pro každý hmotný systém (objekt) typická organizace hmoty, která má specifické vnější a vnitřní znaky. Ve světě existují jen takové tvary, které jsou schopné reprodukce. Výsledná vnější struktura objektů je dána především strukturou „stejných“ objektů, které existovaly předtím. Tak se projevuje kolektivní paměť našeho světa. Podobnost stejných objektů je uskutečněna morfickou rezonancí, která přenáší přes morfické pole informaci o své funkční podobě. Rezonance nastává pro jistou část prostoru – holonu. Průběh akce není závislý na vzdálenosti mezi rezonujícími objekty. Čím je podobnost mezi nimi větší, tím je výsledná rezonance silnější, převádí se větší množství energie, nebo informace. Radionika je systém vibrační léčby, který využívá specifické přístroje k měření, diagnostice a léčbě poruch na jakékoliv úrovni u lidí, zvířat a rostlin na jakoukoliv vzdálenost a pomáhá obnovovat přirozenou rovnováhu. Živé organizmy mají schopnost komunikovat mezi sebou (biokomunikace) mimo vnímatelné a měřitelné oblasti.

Mnoho podniků zemědělství a zahradnictví hledá možnosti alternativních způsobů k dosažení kvality a kvantity jejich produkce. Jako možnost zvyšování výnosů, zlepšení kvality produktů a snížení ztrát při pěstování se jeví zařízení, která pracují na rezonantním biofyzikálním principu. Principy radioniky jsou známy již z dávné minulosti (středověké kulaté věže v Irsku, staroegyptské piliře a malé mayské pyramidy pro ničení plevelů a škůdců rostlin). Pro použití v praxi ji objevil Albert Abrams. Vycházel z předpokladu, že živé organizmy mají schopnost komunikovat mezi sebou. Pro tuto biokomunikaci zhotovil Hieronymus fyzikální zařízení, které umožnilo předávat informace do biologických systémů. Přenos informací mezi zařízením (vysílačem) a živými organizmy se uskutečňuje v elektromagnetickém poli. Firma Weberbio v Německu vyrábí a dodává několik typů programovatelných vysílačů pro použití na harmonizaci polních plodin, zahrad a ochranu rostlin s působením do poloměru vzdálenosti 72–300 m. Rovněž dodává vitalizéry na zpracování kejdy od skotu a prasat. Podobná zařízení dodává i firma Graviton. Přestože se tato zařízení využívají radioniku v praxi existují, je nutné uvést stanovisko z Wikipedia: “Dle Českého svazu skeptiků (Sisifos) nemá termín radionika žádné opodstatnění. Snaží se naznačovat, že jde o odbornou činnost, nebo dokonce o vědeckou disciplínu. Radionické pomůcky nemají žádné paranormální ani jiné připisova-

né vlastnosti a schopnosti. Většinu z nich lze jednoduše odmítnout vzhledem k jejich mylnému principu navazování kontaktu s rostlinami“. Naproti tomu lze upozornit na myšlenku Charlese Forta, že nikdy bychom neměli ničemu zcela věřit, ale pouze to přechodně akceptovat. To je akceptovat do doby, než bude záležitost jednoznačně objasněna.

Princip radionické ochrany rostlin

Cílem je poskytnout rostlinám informaci o vytvoření vlastních specifických látek proti škodlivým činitelům (bakterie, plísně, hmyzu aj.), které si vytvoří v jejich těle. Základem šíření informace je zařízení umožňující její šíření na stanoviště ochraňovaných rostlin. Zdrojem přenášovaných informací je ódický vysílač, který je tvořen zdrojem vysílacího kmitočtu, informátorem a primárním rezonátorem. Všechny tyto součásti jsou umístěny v radionickém kondenzátoru s vyčnívající anténou. Uvedený vysílač nepotřebuje žádné elektrické napájení.

Zdroj vysílacího kmitočtu: Používají se různé druhy. Pyramidy různé velikosti, křišťál, křemen, permanentní magnet, případně uměle vytvořené zdroje. Uvedené zdroje vytváří v magnetickém poli ódické kmity, nosnou vlnu, která přenáší informaci na neomezenou vzdálenost.

Informátor: Je to informace, která je šířena k ochraňovaným rostlinám. Pro potřebu ochrany rostlin se používá homeopatický roztok chemického přípravku určeného na ošetření dané rostliny proti škodlivému činiteli. Uvedený prostředek se postupně naředí destilovanou vodou na požadovanou potenci homeopatického roztoku. Vždy 1 díl původního roztoku + 10 dílů vody, musí se v nádobě protřepat a pak opakovat až do požadované potence. Při ověřování byly použity decimální potence D9 až D12. Na rostliny pak působí nikoliv chemický roztok, ale pouze informace z homeopatického roztoku.

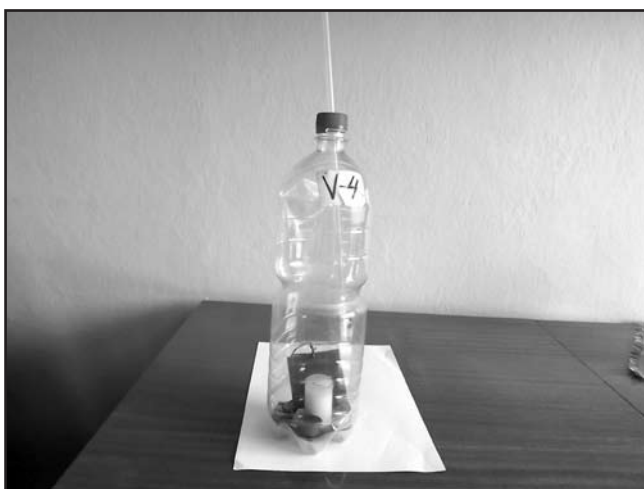
Primární rezonátor: Je prostředník při přenosu informace mezi ním a venkovním sekundárním rezonátorem. Může mít různý tvar, z různého materiálu.

Uvedené prvky vysílače jsou uloženy v ódickém kondenzátoru, který je vyroben z umělých plastů (např. polyethylen), jejichž molekulární struktura brání úniku vytvořeného ódického pole. Kondenzátor má uzavřený objem, ze kterého vyčnívá anténa pro šíření signálu.

Sekundární rezonátor: Je tvarově a materiálově stejný jako primární rezonátor. Je umístěn mimo vysílač, v místě působení. Jeho vzdálenost od vysílače není limitující. Přijímá signál z vysílače. Zachycenou informaci šíří v ódickém poli svého okolí. Prostorový rozsah ódického pole 10–25 m podle použitého zdroje ve vysílači.

Obr. 1: Celkový pohled na vysílač Agropipe

Obr. 2: celkový pohled na vysílač PET-2

Technické provedení

Pro ověřování systému ochrany rostlin byly používány dva typy vysílačů:

1. Agropipe – výrobek fy Fyzap Praha. Je tvořen potrubím z novoduru o průměru 15 cm, jeho celková délka je 300 cm. Z této délky je 100 cm zapuštěno pod povrchem a 200 cm vyčnívá nad zem. V příčném potrubí, které je umístěno cca 50 cm nad zemí jsou umístěny ladící obvody vysílače a prostor pro vložení zdroje energie a informátoru. Na vrcholu vysílače je umístěna anténa ze silnějšího drátu o délce cca 25 cm. Zapuštění vysílače 100 cm pod úroveň povrchu země mělo být použito pro hnojení rostlin, ale při ověřování nebylo využíváno. Viz obr. 1.

2. PET-2 – vlastní výroba vysílače, jehož základem byla PET-láhev o objemu 2 L. Uvedená láhev byla ve spodní části přeříznuta, aby bylo umožněno do ní vkládat zdroj energie, primární rezonátor a informátor. Láhev byla opět složena a doplněna anténou o délce cca 40 cm, která prochází otvorem ve víčku láhve, viz obr. 2.

V průběhu sezóny se musí uskutečnit asanace systému, tj. jeho úplné vypnutí na dobu 24 hodin. Důvodem je vytvoření holónu kolem rostlin, které

by vedlo ke snížené účinnosti působení. Vypnutí se realizuje vyjmutím zdroje energie z vysílače.

Zdroje signálu: Pro vysílač Agropipe byl použit křišťál (délka cca 70 mm) a později jaspisová pyramida o délce hrany 60 mm. Pro PET-2 byly používány křišťál, umělý zdroj a permanentní magnet.

Informátor: Pro ochranu proti plísni bramborové na rajčatech byl používán nejdříve homeopatický roztok Novožiru MN60 o potenci D9 a D10 (2000–2006), později Ridomil o potenci D10 až D12 (2007–2015). Na ochranu proti mšicím na porostu paprik ve skleníku byl po celou dobu ověřování používán přípravek Sumithion o potenci D11 a D12.

Rezonátory (primární a sekundární): Tvořily je destičky z plastu o síle 4 mm a rozměru 60 x 60 mm. Na ploše rezonátorů byly vyvrtány různé sestavy otvorů o různé velikosti určené vždy pro danou ochraňovanou rostlinu. Součástí je i otvor pro drátek, který slouží pro uchycení rezonátoru (např: kůl). Do vysílače se umístí jeden primární rezonátor a sekundárních rezonátorů může být několik, které mohou být umístěny v libovolné vzdálenosti od vysílače. Sekundární rezonátor pro danou plochu by měl být umístěn 1,5–3 m před ní (úhel vyzařování je cca 30°). Dosah působení (ódkické pole) vytvořené rezonátorem je do vzdálenosti 15–25 m dle použitého zdroje ve vysílači. Instaluje se dané ploše plodiny do 14 dní po výsadbě rostlin.

Průběh ověřování ochranného radionického systému

Ověřování systému začalo v roce 2000 a využívá se stále (2015). V počátku ověřování byl systém ochrany uplatněn u více druhů rostlin proti škodlivým činitelům, ale s rozdílnými výsledky. Nebyly však příznivé podmínky pro ověřování, které byly dány především omezenou plochou pro pěstování a také možnou interakcí jednotlivých ódkických polí. Z tohoto důvodu byly pro potřebu ověřování vybrány pouze rajčata (plíseň bramborová) a papriky ve skleníku (mšice), od ověřování dalších plodin bylo upuštěno. Z pohledu malopěstitele zeleniny byl začátek ověřování velmi riskantní. Musel vydržet pokušení ošetřit plodinu standardně chemicky při nastupujících podmínkách pro příznivý vývoj škodlivého činitele. Toto nejisté období trvalo asi 3 roky, než se potvrdila bezpečnost ochranného systému.

Výsledky ověřování

U ověřovaných rostlin byl hodnocen zdravotní stav rostlin v průběhu vegetace a jejich stav při sklizni z hlediska napadení sledovaného škodlivého činitele v prostoru, viz obr. 3.

Rajčata

V každém sledovaném roce docházelo k ojedinělému napadení listů ve spodním patře rost-

Obr. 3: Místa experimentů s rajčaty a paprikami

liny. Bylo to způsobeno deště, nebo zálivkou, při kterých se kapky vody odrazem od půdy dostávaly na nízko rostoucí listy a kontaminovaly je spórami plísně. Plody v biologické, nebo technologické zralosti nebyly vůbec zasaženy. Atypickou výjimkou byl průběh počasí v roce 2002 (povodně v Čechách). V srpnu tohoto roku byla po větší část dne a v noci relativní vlhkost vzduchu 90-100 %. Byly vytvořeny ideální podmínky pro rozvoj plísně. Projevilo se to napadením listů, stonku a plodů. Po uplynutí tohoto období a po odstranění napadených plodů a listů začaly rostliny dále vegetovat a dokonce vytvořily další zdravé plody, zatímco neošetřené plochy rajčat v okolí musely být zlikvidovány. Opačným průběhem počasí v roce 2015 byl charakterizovaný počasím s nízkou úrovní relativní vlhkosti vzduchu. Prakticky nebylo nutné zasahovat jakýmkoliv prostředky ochrany rostlin.

Paprika

Papriky byly pěstovány po dobu ověřování na stále stejném stanovišti, ve skleníku. Toto prostředí je již samo o sobě předpokladem velké zátěže, přežívajících vajíček mšic. Kromě toho naproti vchodu do skleníku roste dříšťal, druhý z hostitelů vývoje mšic. Z výše uvedeného vyplývá, že skleník je výrazně zasažený možnostmi invaze mšic. V průběhu ověřování se mšice vyskytovaly jen ojediněle na rostlinách, a to jen v letech s normálním průběhem počasí. V některých letech s příznivými podmínkami pro vývoj mšic (vysoké teploty a velká vlhkost vzduchu) se vyskytovaly mšice na geoaktivních zónách (zde právě geopatogenní zóny). Z těchto ploch musely být mechanicky odstraněny. Atypická situace se vyskytla v roce 2015, kdy po předcházející teplé zimě se rozšířila populace mšic až 3x více než v normálních letech. V tomto případě nebylo možné zabránit rozvoji mšic. Mšice pak likvidovaly květní pupeny rostlin.

Plocha paprik byla po sklizni zbylých plodů zlikvidována.

Limitující možnosti ochrany rostlin

Z předcházejících výsledků ověřování vyplynulo, že možnosti radionické ochrany rostlin mají určitá omezení:

1. Extrémní počasí: Vytváří se při něm specifické optimální podmínky pro rozvoj škodlivých činitelů. Uvedené podmínky jsou těžko řešitelné, nebo zcela neřešitelné i pro běžnou chemickou ochranu.
2. Výskyt geoaktivních zón: V místě kde probíhá zemní geoaktivní zóna (pásky o šířce cca 50 cm), je signál z vysílače zcela eliminován a na rostlinu nemůže působit. Tato místa musí být pod zvýšenou kontrolou a případně se vyskytující napadené spodní listy nebo mšice je nutné mechanicky zlikvidovat.
3. Umístění vysílače a sekundárního rezonátoru: Oba musí být umístěny jednoznačně mimo geoaktivní zónu.

Závěr

Popisovaný systém ochrany rostlin vychází z teorie morfické rezonance. Využívá přenosu informace mezi tvarově stejnými rezonátory v ódickém poli. Uvedené výsledky jsou shrnutím 16 letého ověřování v omezených možnostech zahrádkáře. Lze konstatovat, že použití fenoménu morfické rezonance za účelem ochrany rostlin je reálné. Využitím tohoto systému v praxi může mít pozitivní vliv na ekologii pěstování plodin a na ekologii krajiny.

Jan Dolejš

Literatura:

- Eberhardt,M.(2004): *Resonante bio-physikalische Technologien. Neue Landwirtschaft*,1,:50-51
- Hieronymus,S,W.(1988): *The story of eloptic energy. The autography of an advanced scientist. Advanced Science Research and Development. Lakemont*.498 p.
- Chudáček,I.:(2000): *Kurs radioniky. Laboratoř Fyzap Praha, Centrum Kavalle*
- Setox,M.(2004): *Esoterika kolem nás. Eko-konzult Praha*
- Sheldrake,R.(2002): *Teorie morfické rezonance. Elfa Praha*
- http://werbio.de/magneto/index.php/garten_u_lan-dwirtschaft.html
- www.littlemountainsmugde.com/radionics.htm
- www.graviton.info/web_englisch/frameset_grav.htm

PRASÍLA, JOSEF HLÁVKA A ZEMSKÁ PORODNICE U SV. APOLINÁŘE

Karel IV. chtěl vytvořit z Prahy hlavní město Svaté říše římské. Nepodařilo se. I když založil výstavbu celé řady významných staveb, včetně Nového Města Pražského. Jednou z menších je Novoměstská radnice a třeba také jednolodní kostel sv. Apolináře s neobvyklými freskami čtyř apoštolů. Kostel má připomínat ubitého biskupa sv. Apolináře, což byl horlivý křesťan léčící modlitbou, čili energií a sugescí. Podobným způsobem, léčil v 1. polovině 20. století, také náš zázračný duchovní léčitel Bedřich Kočí, který měl přezdívku „pražský divotvorce“. Ale protože mu nebyl postaven kostel, i když měl bezpočet „zázračných“ vyléčení, tak se na něj v krátké době zapomnělo.

Ze stavby porodnice, kterou navrhl a postavil Josef Hlávka, nacházející se nedaleko kostela sv. Apolináře, by měl zcela jistě radost i vnímavý jedinec český král a císař římský Karel IV. Nebudeme se zabývat životopisem císařského architekta J. Hlávky. Jisté je, že byl neobyčejnou, a podobně jako Karel IV., neobyčejně vnímavou osobností. Což prokázal tak, že se na svém záměčku vyléčil proto, že se vyskytoval převážně na energeticky vydatných místech. Jedno z nich vytvořil v kapli P. Marie, kterou sám navrhl a postavil. Vydatný vyzářovací prostor se nachází v místě, kde v ní pobýval.

Svá velká díla vytváří s velkým duševním a pracovním nasazením propojeným s poutivě prováděnou stavitelskou činností. Některá z nich jsou velká jak svou rozlohou, tak svým architektonickým odkazem. Což ocenilo UNESCO, Neboť biskupský rezidenční areál v Černovcích na Ukrajině, byl 28. 6. 2011 zapsán do seznamu světového kulturního a přírodního dědictví.

Soubor Hlávkových náboženských staveb v Černovcích je svým plošným rozsahem staveb srovnatelný s francouzským královským areálem ve Versailles. Největší stavbou je kněžský dům řecko-pravoslavné církve, kde odvážně propojuje novogotiku a novorenesanci. Přímou úžasným novorenesančním interiérem je kompozičně jednoduchý synodní sál – rezidence metropolitů v Černovcích.

Dalším stavebním projektem, podstatně menším, jednodušším a účelově odlišným, je Zemská porodnice. I když ve své době byl celý areál největší porodnicí v Evropě. Předprojektovou přípravu zahajuje návštěvou pavilónových nemocnic; sv. Jana v Bruselu, Rudolfovy ve Vídni a Lariboisiere v Paříži, postavených mezi lety 1838-1865.

Vstupní portál porodnice (1875) z neomítaných cihel, má vzhled gotického kostela ze strany obklopeného členitě ustupujícími a snižujícími se novorenesančními křídly. Což úžasným způsobem hermeticky propojuje minulosti s přítomností – ženy matky před porodem a po něm. Půdorys pak připomíná spíše než klášter zámek. Členění vnitřních prostorů bylo navrženo tak, že dodnes vyhovují svému účelu. Dva tajné vchody do porodnice umožňují utajit nechtěný porod. V patře, ve středovém vstupním pseudogotickém prostoru, má porodnice vlastní „křtící“ kapli s arkýřem. Také v této kapli sv. Kříže nám Hlávka předává poselství poznané prasíly. Podobně činí v kapli lužanské, zasvěcené P. Marii. Jeho odkaz je srovnatelný s tím, který nám nabízí král a císař Karel IV. ať v chrámu sv. Víta v kapli sv. Václava či v kapli sv. Kříže na Karlštejně.

Především kapli sv. Kříže Zemské porodnice, představuje Josef Hlávka ještě cosi navíc – zjevný odkaz na energii-prasílu. Jsou to dva sloupky nad sebou na stejném průsečíku linií. Jeden je ve vstupní hale a přesně nad ním je v kapli nad ním druhý. Zakládá půdorys kaple s arkýřem stejným způsobem jako tomu je ve vnitřních arkýřových výklencích gotických kaplí Staroměstské radnice či Univerzity Karlovy. Na stejném principu jejich oltářních stolů a jejich oltářních kamenů, jejichž osami prochází průsečíky linií prasíly. Autor se takto, jako jeden z posledních, přihlašuje ke skutečným „architektům“ prasíly-archey. To, že nezůstává ve využívání pozitivního vyzářování prasíly pouze v prostoru kaple, napovídá i další členění celého porodničního areálu.

Císařský architekt J. Hlávka nepatří k těm, kteří stavby orientují pouze podle linií prasíly, ale k těm, kteří je dokáží také, stejně jako třeba Santini, jejich průběh stavbou směrově upravit a energeticky proměnit. Tato jeho činnost vypovídá, že byl, podobně jako Santini, nesmírně vnímavým jedincem. Proto oba museli vědět, podobně jako ostatní stavitelé prasíly-archey, co navrhovaná stavba s liniemi dokáže udělat. Čili jak je dokáže změnit. Proto do stavby porodnice, kvůli navýšení vyzářovací (tedy léčivé) složky prasíly, vnáší pozitivní stavební materiál. Neboť to jsou cihly, které jejich napojením na energetické linie prasíly, navyšují vyzářovací prostor porodnice.

Lidé energii-prasílu většinou nevnímají. Ale rostliny a zvířata (i ochočená) ano. Bylo zjištěno, že např. slonice a žirafy slehnou pouze na určitých místech. Výzkumný ústav živočišné výroby v Uhřetěvsi dělal zajímavé pokusy s kravami. Za zmínku stojí jeden z nich. Březi krávy byly ponechané ve volném výběhu. Pro slehnutí pro ně bylo připraveno místo s přístřeškem - vystlané slámou a s nádobou vody. Jenže krávy chodily opakovaně na pastvině jinač. A sice stále na to stejné energeticky vydatné místo.

Na rozdíl od krav vědci nevěděli, proto nedokázali vysvětlit proč. V Zemské porodnici jsem chtěl, aby ženy rodily též na energeticky vydatných místech. Jenže jsem pro svůj záměr nenašel pochopení. Myslím si, že by se nedivil jenom sv. Apolinář, ale též krávy.

J.J.J. Miška

JAK REAGOVAT NA ZPRÁVY O HROZÍCÍM NEBEZPEČÍ PRO LÉČITELE

Díl 9

Péče o zdraví

Tento článek reaguje na situace, kdy několikrát do roka se v tisku nebo sdělovacích prostředcích objeví zpráva typu: „ministr zdravotnictví připravuje zákon, který by stanovil odpovědnost léčitelů za jejich činnost“.

Nedělám si iluze o snaze ministra nějakým způsobem zakázat anebo alespoň ztížit činnost „léčitelů“. Bohužel, následně propadne mnoho lidí panice, která se projeví v názorech, že ministr zdravotnictví chce zákonem zrušit existenci alternativní medicíny v ČR. Tato snaha má však mnoho háčeků. Za nejdůležitější považuji, že život jde jinak, než si mnozí lékaři (bohužel na vedoucích místech) představují. Totiž že by lidé měli podle toho, jak jim tito lékaři naordinují. Myslím, že tito lékaři musí skřípat zuby, když došlo k povolení provozovat „čínskou medicínu“ v ČR. Je jasné, že se jedná především o politický akt než medicínský. Vždyť tradiční čínská medicína u nás patřila do medicíny alternativní.

Dále se chci věnovat ostatním alternativám. Základem je nutno zdůraznit zásadu: „každý může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá“.

A protože v českém právním řádu neexistuje definice léčitelství a dokonce přírodní léčitelství bylo vyškrtáno ze seznamu živností a zaměstnání, zásluhou ministerstva zdravotnictví (nerespektujícího doporučení WHO roku 2001 a 2005) bylo dosaženo toho, že léčitelé provozují svoji činnost v rámci živnosti volné. Tj. nemusí prokazovat jakoukoliv odbornou dovednost a potřebné znalosti.

Přesto chci zdůraznit, že přijetím NOZ (Nového občanského zákoníku) je řešena i odpovědnost léčitelů za jimi poskytované služby. Celý díl 9 je věnován péči o zdraví. Přitom je třeba si uvědomit, že tato část se týká nejen lékařů a zdravotnického personálu, ale i každého, kdo v rámci svého povolání nebo činnosti pečuje o zdraví. Základem vztahu klienta a léčitele je smlouva o péči o zdraví (§ 2636). Když jsem poprvé zaslechl od tvůrců NOZ (smlouva mezi klientem a léčitelem), byl jsem zděšen, protože jsem si představoval další horu papíru. Byl jsem však upozorněn na to, že smlouva vzniká třeba i jen ústní dohodou o způsobu plnění poskytovatelem služby a klientem. Základem je tedy smlouva. Ale následně nutno brát v úvahu: poskytuje se služba za úplatu nebo ne, došli k jakékoliv újmě klienta, došlo k újmě informací laickou nebo odbornou radou.

Z tohoto důvodu se dívám aktivitám ministra zdravotnictví, že se snaží vytvořit nový represivní zákon, když od roku 2014 má k dispozici zákon, který může použít proti komukoliv, kdo svou činností způsobí klientovi újmu na zdraví.

Následuje vytištění dílu 9 NOZ a doporučuji ho přečíst nejen čtenářům poskytujících služby sloužících k posílení zdraví, ale i těm, kteří uzavírají při své činnosti dohody.

Ing. Vlastimil Bažant

§ 2636

Základní ustanovení

(1) Smlouvou o péči o zdraví se poskytovatel vůči příkazci zavazuje pečovat v rámci svého povolání nebo předmětu činnosti o zdraví ošetřovaného, ať již je jím příkazce nebo třetí osoba.

(2) Příkazce zaplatí poskytovateli odměnu, je-li to ujednáno; to neplatí, stanoví-li jiný právní předpis, že se péče o zdraví hradí výlučně z jiných zdrojů.

§ 2637

Péče o zdraví zahrnuje úkon, prohlídku nebo radu a všechny další služby, které se týkají bezprostředně ošetřovaného a které jsou vedeny snahou zlepšit nebo zachovat jeho zdravotní stav. Péče o zdraví však není činnost spočívající jen v prodeji nebo jiném převodu léků.

Poučení

§ 2638

(1) Poskytovatel srozumitelně vysvětlí ošetřovanému zamýšlené vyšetření i navrhovanou péči o zdraví; po příslušném vyšetření poskytovatel vysvětlí ošetřovanému jeho zdravotní stav a péči o zdraví i při dalším postupu. Žádá-li o to ošetřovaný, podá mu poskytovatel vysvětlení v písemné formě.

(2) Není-li ošetřovaný plně svéprávný, ale přesto je schopen úsudku, poučí se způsobem přiměřeným jeho schopnosti vysvětlení pochopit; vysvětlení se podá i jeho zákonnému zástupci.

§ 2639

(1) Vysvětlení je řádně podáno, lze-li rozumně předpokládat, že ošetřovaný pochopil svůj zdravotní stav, způsob, účel a nezbytnost péče o zdraví včetně očekávaných následků i možných nebezpečí pro své zdraví, jakož i to, zda přichází v úvahu i případný jiný způsob péče o zdraví.

(2) Musí-li si poskytovatel být vědom, že u ošetřovaného vyvolal představu, že péči o zdraví dosáhne určitého výsledku, ač ví nebo musí vědět, že výsledku nemusí být dosaženo, je povinen i toto ošetřovanému vysvětlit.

§ 2640

(1) Ohrozil-li by se tím zcela zjevně a vážně zdravotní stav ošetřovaného, může mu být vysvětlení podáno v plném rozsahu dodatečně, jakmile již není třeba obávat se nebezpečí. Má se za to, že toto právo poskytovatel nemá, nepotvrdí-li mu zjevnost a vážnost nebezpečí jiná osoba poskytující péči o zdraví v daném oboru.

(2) Je-li vysvětlení odepřeno a vyžaduje-li to zájem ošetřovaného, podá se vysvětlení jiné osobě pověřené ošetřovaným, ledaže jiný právní předpis stanoví něco jiného.

§ 2641

Dal-li ošetřovaný zřetelně najevo, že si vysvětlí nepřeje, neposkytne se, ledaže nebezpečí, které z toho hrozí ošetřovanému nebo jiné osobě, zjevně převyšuje jeho zájem.

Práva a povinnosti stran

§ 2642

(1) Ke každému úkonu v rámci péče o zdraví se vyžaduje souhlas ošetřovaného, ledaže zákon stanoví, že souhlasu není třeba. Odmítne-li ošetřovaný souhlas, potvrdí to poskytovateli na jeho žádost v písemné formě.

(2) Požádá-li o to poskytovatel nebo ošetřovaný, potvrdí mu druhá strana v písemné formě, k čemu byl souhlas udělen.

§ 2643

(1) Poskytovatel postupuje podle smlouvy s péčí řádného odborníka, a to i v souladu s pravidly svého oboru.

(2) Ošetřovaný sdělí poskytovateli podle svého nejlepšího vědomí potřebné údaje a poskytne mu součinnost nutnou podle rozumného očekávání k tomu, aby mohl splnit povinnosti podle smlouvy.

§ 2644

Poskytovatel neumožní jiné osobě pozorovat péči o zdraví ošetřovaného, ledaže ten dal k tomu souhlas. To neplatí, vyžaduje-li se přítomnost jiné osoby, aby bylo prokázáno, nakolik se vyhovělo požadavkům odborné péče.

§ 2645

Poskytovatel odpovídá za to, že splní své povinnosti s péčí řádného odborníka; k ujednáním, která to vylučují nebo omezují, se nepřihlíží.

§ 2646

(1) Poskytuje-li se péče o zdraví ve zdravotnickém zařízení, v zařízení sociálních služeb nebo v obdobném zařízení, které smluvní strana neprovozuje, musí být ošetřovanému nebo příkazci včas sděleno, kdo je poskytovatelem a že provozovatel zařízení smluvní stranou není.

(2) Nelze-li poskytovatele určit, považuje se za něho i provozovatel zařízení, kde byla péče o zdraví poskytnuta; to platí i v případě, že provozovatel ošetřovanému nebo příkazci bez zbytečného odkladu nesdělí, kdo je poskytovatelem. K opačným ujednáním se nepřihlíží.

Záznamy o péči o zdraví

§ 2647

(1) Poskytovatel vede záznamy o péči o zdraví, z nichž musí být zřejmé údaje o zdravotním stavu ošetřovaného a o poskytovatelově činnosti, včetně podkladů osvědčujících správnost těchto údajů, v rozsahu nezbytném pro poskytování řádné péče o zdraví. Záznamy poskytovatel uchovává tak dlouho, jak to vyžaduje potřeba odborné péče.

(2) K záznamům poskytovatel podle svého uvážení připojí i podklady a vyjádření, které mu popřípadě odevzdal ošetřovaný nebo příkazce.

(3) Do záznamů poskytovatel vždy poznamená, kdo do nich nahlížel.

§ 2648

(1) Požádá-li o to ošetřovaný, umožní mu poskytovatel bez zbytečného odkladu nahlédnout do záznamů, které o něm vede, a umožní mu pořizovat si z nich výpisy, opisy nebo kopie, popřípadě mu sám vydá proti zaplacení přiměřené náhrady z nich výpis, opis nebo kopii.

(2) Obsahují-li záznamy rovněž údaje o třetí osobě, nelze je zpřístupnit bez jejího souhlasu.

§ 2649

(1) Nestanoví-li zákon něco jiného, nelze záznamy zpřístupnit jiné osobě bez výslovného souhlasu ošetřovaného, třeba by to byl i příkazce nebo zástupce ošetřovaného.

(2) Udělil-li ošetřovaný souhlas, nebo odmítl-li jej udělit, uvede se to v záznamech, které poskytovatel o ošetřovaném vede.

§ 2650

(1) Bez souhlasu ošetřovaného může poskytovatel sdělit údaje o něm v anonymizované podobě k účelům vědeckého nebo statistického šetření týkajícího se zdravotního stavu obyvatelstva a jeho skupin, lze-li rozumně předpokládat, že souhlas nelze opatřit vůbec nebo včas a

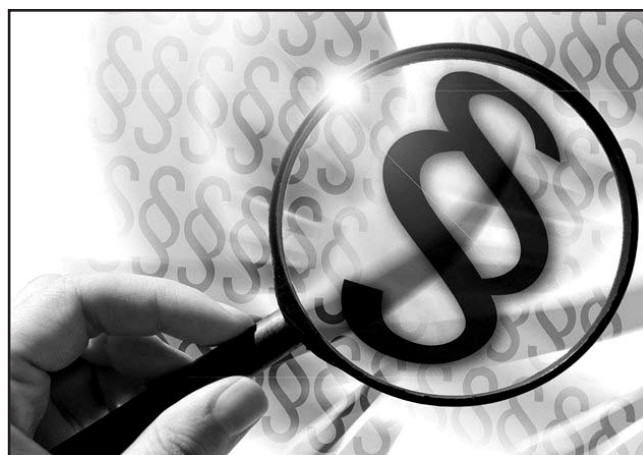
a) provádí-li se šetření s takovým zabezpečením, že nehrozí neúměrný zásah do soukromí ošetřovaného, nebo

b) oznámí-li poskytovatel údaje tak, aby vyloučil následné zjištění, kterého určitého člověka se týkají.

(2) Právo podle odstavce 1 poskytovatel nemá, není-li šetření prováděno ve veřejném zájmu, lze-li šetření provést i bez údajů o určitém ošetřovaném nebo vyjádřil-li ošetřovaný výslovně nesouhlas se zpřístupněním údajů o sobě.

§ 2651

Ošetřovaný, který není příkazcem, může péči o zdraví odmítnout; jeho odmítnutím se závazek ruší.

NEUVĚŘITELNÉ, NEVYSVĚTLITELNÉ?

NEUVĚŘITELNÉ, NEVYSVĚTLITELNÉ?

Z televizních pořadů

Sešit 3

Ing. Jaromír Kapinus, rodák z Lázu u Moravských Budějovic, žijící dlouhá léta ve Vídni, člen České psychoenergetické společnosti v Praze, autor publikací Nadhmotný svět, úvod do parapsychologie a Psychokinetické jevy, které věnoval této společnosti, věnuje tuto publikaci českému čtenáři za účelem rozvíjení zájmu o psychoenergetickou vědu a o její popularizaci.

Vedení České psychoenergetické společnosti plní jeho přání.

Případ reinkarnace

V tomto případě se objevují společně s reinkarnací další paranormální jevy jako mimosmyslové vnímání, materializace ducha, fotografování duchů a psy chokinetické jevy. Tento skutečný případ byl vysílán v televizní sérii PSI-Factor v červnu 1988.

Paní Susanne přichází s jejím mužem k velké vile na mořském pobřeží, aby dohodli koupi vily s majitelkou paní Helene a tuto vilu pak přizpůsobili pro účely pensionu. Volají paní Helene, kterou Susanne už zná, hledají ji a najdou ji u schodiště v domě ležet mrtvou v kaluži krve. Zavolají policii a ta zjistí, že jde o nešťastnou náhodu. V úvodu této tragédie však vidíme, že paní Helene je vyrušena nočním návštěvníkem, který ji uhodí do hlavy a paní Helene spadne se schodů dolů. Předmět, kterým byla uhozena, bronzová socha orla na dřevěném násadci, je manželé nalezen u schodiště. Oba manželé jsou šokováni smrtí paní Helene a muž vymlouvá své ženě koupi tohoto domu. Pak přichází dcera paní Helene a říká jim, že by měli tento dům koupit, že její matka zde 50 let šťastně žila. Koupě je tedy uzavřena a manželé zahájí renovování domu. Muž jede do města obstarat materiál a paní Susanne jde na půdu uspořádat staré věci od paní Helene. Nachází tam také přes sto let staré fotografie a dopisy. Na jedné z těchto fotografií mladé ženy s podpisem „Olivia“ poznává sebe sama. Je tím zmatena a zatím nic o tom nemluví. V domě se dějí podivuhodné věci. Elektrikář, který k vůli instalaci vypnul hlavní přívod proudu, se dostane náhle při práci do vysokého napětí. Spadne na zem s těžkými popáleninami na rukou a v nemocnici je zachráněn. Manželé sedí večer zaraženi u otevřeného krbu v místnosti a náhle je přejde velký chlad a oheň v krbu je uhašen. Paní Susanne, která je nadaná mimosmyslovým vnímáním, je šokována těmito případy. Muž jí to vymlouvá a říká, že se jedná o starý dům a že takové věci jsou pochopitelné. Příští den jede muž zase do města a žena podniká procházku po prázdné pláži u moře. Několikrát se před ní objeví velký černý pes, který se proti ní hrozivě staví. Susanne uchopí na zemi ležící hůl, jde proti psovi ale fantomární zjevení zmizí.

(Chtěl bych zde podotknout, že fantomární zjevení vždy zmizí, jestliže se jim ohrožovaný postaví na odpor. Zřejmě zde působí duševní energie proti energii fantomu. O této zkušenosti zpravují osoby, které se svým astrálním tělem podnikly delší astrální cestu.)

Muž jí doma tuto příhodu vymlouvá a udělá pak několik fotografií adaptovaného pokoje, kde je přítomna také jeho žena. Následující den jde paní Susanne k sousedce, se kterou se už dříve seznámila a vypráví jí o pozoruhodných událostech v domě a o zjevení velkého černého psa na břehu moře. Sousedka jí vypráví, že slyšela, že asi před 100 lety byla v domě, který byl na místě nynějšího domu, mladá žena Olivia ubitá svým mužem bronzovou sochou orla brzy po svatbě. Aby vraždu zakryl, založil pak její muž v domě oheň a při tom zahynul také on. i jeho černý pes, který zůstal, u svého pána. Nyní je všechno pro paní Susanne pochopitelnější. Její podoba, identická s fotografií Olivie před 100 lety, její vzpomínky na dávné události, její touha vlastnit tento dům, je jí stále zřejmější, že je sama reinkarnací tragicky zahynulé Olivie.

Muž paní Susanne se prochází na břehu moře a na pláži potká mladou ženu, zcela podobnou Susanne. Tato bleďá žena mu připadá podivně, ptá se jí, zda bydlí zde blízko a žena odpovídá. „Ano bydlela jsem zde, ale to je už dávno“. Žena jde po pláži dále a náhle zmizí. Pak se tato mladá žena objeví u nich v domě a ptá se, zda u nich může několik dnů bydlet. Paní Susanne je na mladou ženu žárlivá a odejde. Vypráví vše své sousedce, která jede se svým vozem kolem jejich domu. Sousedka pak odjede a náhle vidí ve voze za sebou na sedadle velkého černého psa, který ji ohrožuje. Ve velkém strachu zavíní nehodu a její vůz sjede dolů po svahu k moři a zastaví se na srázu nad mořem. Žena nehodu přežije. Muž se ve městě po vyvolání fotografií zhrozí, když vidí, že na fotografii vedle jeho ženy se nachází postava muže, který se hrozivě staví proti jeho ženě a napřahuje nad ní hůl s bronzovým orlem, touto sochou kterou byla patrně zabitá paní Helene.

(Zde se naskýtá otázka: Je možné fotografovat nehmotný fantom? Podle dr. Holzera je fotografie ducha možná jen tehdy, když je v místnosti přítomno médium, člověk s mimosmyslovým vnímáním, který vnímá ducha - v tomto případě to byla Susanne. Jeho bioplasmatické pole pak psychokineticky způsobí na filmu záznam fantomu.)

Po spatření této hrozivé situace na fotografii muž už věří své ženě. Jeho schopnost mimosmyslového vnímání se oživí a muž jede rychle domů, aby zabránil hrozivé situaci. Jeho žena sedí zlomena v křesle v pokoji a před ní stojí postava fantomového muže, který chce bronzovou sochou orla jeho ženu zabít. Vedle nich stojí v pokoji mladá žena, podobou identická se Susanne. Muž se chce postavit na obranu své ženy, ale fantomová postava muže ho odmrští na stěnu. Při tomto rychlém

pohybu jsou převrženy v pokoji hořící svíčky a za rychlého šíření ohně shoří fantomový muž a s ním fantom jeho před 100 lety zavražděné Olivie. V ohni se ztratí tato materializovaná zjevení a čistící oheň také způsobí, že zmizí i vazební energie, která duchy vázala na tato místa, takže oba mohou společně odejít do záhrobí, hyperprostoru. Muž odnáší zachráněnou Susanne z hořícího domu a oba odcházejí pryč z těchto míst.

Snad ještě zbývá dodatek na vysvětlení. Ke zjevení fantomového psa: Může se zde jednat o zjevení astrálního těla psa, který tehdy tragicky zahynul se svým pánem, se všemi pocity přátelství pro svého pána a pocity nepřátelství proti osobám, které chtěly pánovi nějak uškodit, nebo se jen stavěly proti jeho zločinným plánům. Fantomová zjevení zvířat jsou zaznamenány po celém světě.

K materializaci duchů Olivie a jejího manžela – vraha Olivie: Fantomy nehmotných astrálních těl těchto před 100 lety zemřelých použily bioplasmatické energie živých lidí k jejich plné materializaci. Bioplasmatické pole živého člověka se skládá z biogravitonů (podle profesora Bohma, fyzika na londýnské uni verzitě) a s jejich pomocí může duševní energie astrálního těla zemřelého člověka vytvořit plně materializované fantomární tělo. Pouhá energie astrálního těla není, až na výjimky, sto živému člověku fyzicky ublížit. Co se týká vazební energie místa tehdejší tragédie před 100 lety, tato zůstala v okolí domu, když dům tragédie tehdy shořel, a na jeho místě byl postaven nový, v němž mohla paní Helene s rodinou 50 roků klidně žít. Proto se fantomy Olivie a jejího muže nemohly vyznat v novém domě na tomto místě. Fantomární těla se objevila až po příchodu paní Susanne, této reinkarnované Olivie do těchto míst. Fantom muže nechápal, jak to, že tehdy Olivii nezabil a chtěl tento čin opakovat na reinkarnaci Olivie, paní Susanne, protože tehdejší emocionální stav energeticky se během 100 let nezmenšil. Materializovaný fantom Olivie se objeví na pláži a v okolí domu, na místech označených její emocionální energií, když se jako nevěsta po těchto místech procházela. Neví si rady s domem paní Helene, chce tam tedy několik dní bydlet. Nechápe také, že ji její muž tehdy po svatbě mohl zabít, nerozumí také tomu, proč chce zabít i paní Susanne a je šťastna, že nakonec její duch je vysvobozen pomocí energie ohně a společně se svým mužem odchází do záhrobí, když jejich fantomární těla shořela.

O reinkarnacích bylo již hodně psáno, nechtěl bych se tedy o tomto tématu dále šířit. Snad jen uvést, že pomocí regrese (hypnotické i nehypnotické) se snad dají obsáhnout reinkarnace nejen před 100 lety, jako v uvedeném případě, ale i z dob Atlantidy, z doby před několika desítkami tisíc let.

Posedlost

Po staletí je posedlost interpretována jako jistý důkaz pro zásahy ďábla. Také paranormální jevy vůbec, jestliže přicházejí do duševna člověka, že

jsou důkazem posedlosti a ďáblem. My však víme, že paranormální jevy spočívají na emocionálních a často chorobných vyvolávacích. Je to tedy to psychické necitění se dobře, co vyvolává paranormální jevy v rámci údajné posedlosti ďáblem. Při posedlosti zlým duchem, která se nedá popírat vzhledem k velmi mnoha negativním jádrům vědomí zemřelých, bloudících v hyperprostoru a hledajících neustále možnost zatlačit normální vědomí živých osob; nastává posednutí těchto osob. Mějme stále na paměti, že žijeme v „moři“ negativních myšlenek a negativních emocionálních energií. Cizí jádro vědomí, které „osedlalo“ tělo živého člověka, tj. potlačilo jeho normální vědomí, může způsobit u něho psychické poruchy, vyvolat paranormální jevy a různé nevysvětlitelné zdravotní stavy včetně chybění viditelných symptomů. Snad je to pak ta pravá posedlost zlým duchem. Vzhledem k nižší dimenzionalitě a frekvenci negativních energií jsou tyto v hyperprostoru nám blíže a čekají na svou příležitost, kdy najdou možnost zatlačit vědomí duševna člověka a vniknout do těla hostitele. Osoby, které jsou vystavené trvalým psychickým konfliktům, jsou tedy snadnějším objektem posedlosti. Posedlý pak jedná podle rozmarů duševna tohoto zlého ducha, ovládá psychokinetické jevy, telepatii a jasnovidectví. Osoba může být zbavena posedlosti pomocí exorcizmu (t.j. vyhánění zlých duchů), kdy nastává nakonec oprostění od zlého ducha a zbavení se paranormálních schopností. Toto může nastat i bez exorcismu, když osoba, která je duševní příčinou stavu posedlého zemře. Tím je také posedlý osvobozen od negativního působení zlého duševna. Jako v tom to případě.

Paní Wega, žena středních let je neustále klamána svým manželem, který své časté známosti ani nijak před ní neskrývá. Žena je ve stavu velké duševní krize a tím je lehce přístupná pro posednutí některou z těch mnoha negativních energií, těchto zlých duchů nebo ďáblů, kteří pro svou energii nižší dimenzionality se nemohou dostat do vyšších úrovní mezi pozitivní energie.

Posedlá paní Wega trpí stále častěji záchvaty posedlosti. Tyto se střídají s jejím normálním vědomím, prosyceném myšlenkami pomstít se za nevěru jejího muže. Dostává paranormální schopnosti. Ve výtahu psychokinetickou schopností zastaví na dálku obsluhu výtahu, její oči mají zlý výraz a jsou podlité krví, chce přítomného zřízence pro obsluhu výtahu svěst, ale nedokáže to. V záchvatu posedlosti se vznáší ve vzduchu nad mužem a telepaticky zjistí všechny údaje týkající se tohoto mladého muže. Po skončení záchvatu posedlosti ztratí schopnost levitace a psychokinetického ovládání obsluhy výtahu a zlobně odchází z výtahu. Později sedí nepřítomna doma na židli. Muž přichází domů a provokuje ji svými výroky. V záchvatu posedlosti má žena náhle obrovskou sílu a odmrští svého muže velkou silou na stěnu pokoje. Muž se zhroutí a je mrtev. Okamžitě zmizí posedlost jeho ženy, její oči se stávají obvykle mírnými a její chování rovněž. Její duševno v původní

podobě se jí plně vrátilo a zlý duch zcela odešel. Za zabití svého muže nebyla žena soudem potrestána, poněvadž nebyla za své chování odpovědna.

Posedlost je typem psychokineze. K tomuto typu patří všechny případy posedlosti negativní energií, energií zla, rozpolcení duševní osobnosti člověka a teatralita jeho podvědomí. K posedlosti ďáblem mají sklon mladí lidé, kteří jsou vychováni v přísně náboženské rodině a mají málo osobní svobody. Když např. dcera žije v rodině v podvědomém konfliktu a nevidí žádnou možnost reálné nebo psychické svobody, může hrát posedlou deseti ďábly. Pseudoposedlý je osoba se silnými psychickými potížemi a s narušenou osobností. Jeho představy jsou představami ďábla. Ďáblem posedlý je posedlý vlastním podvědomým a chorobným já, Toto působí v tom smyslu, že vypukne nenávisť k Bohu a k lidem a podvědomí teatrálně představuje ďábla. Postižení lidé velmi trpí a paranormální jevy jsou u nich nevyhnutelné. Pobyť v kruhu takové rodiny může vést k psychickým a zdravotním potížím, které okamžitě zmizí při změně prostředí. Při exorcizmu nastává rozpolcení osobnosti a podvědomí vytvoří ve své kreativitě zlé duchy a demony. Zde popsaný typ posedlosti byl vytvořen u paní Wega z jejího podvědomí. Při paranormálních jevech vyvolaných posedlostí se nedá popřít, že zlo jako negativní energie mělo zde ruku ve hře. Chtěl bych se zde zmínit o dvou případech posedlosti a o osvobození od posedlosti exorcizmem.

V roce 1906 zveřejnil americký abt kláštera případ mladé černošky Germany, která byla posedlá ďáblem. Dokázala i v kostele levitovat a vznášela se nad věřícími ve vodorovné poloze. V roce 1907 byla biskupem z Natalu přes exorcizmy od posedlosti osvobozena. Tento případ, i další jsou případy posedlosti vytvořené kreativitou podvědomí člověka. Následující případ uváděla církevní hierarchie jako typický případ posedlosti ďáblem.

Marcela začala v 13 letech, ve stáří typickém pro projevy psychických problémů, cítit bolesti v žaludku a na pravé ruce. V domě rodičů stoupla její tělesná teplota na 39 °C, mimo dům byla zase normální. Byl to u ní zpětnovazební projev podvědomých problémů na lidské tělo. V posledních letech nemohla Marcela v noci spát a hubnula. Nakonec skoro přestala jíst, nemohla do sebe nic dostat. Potíže však vždy zmizely, když Marcela opustila dům, jedla a spala normálně. Nakonec se Marcela, nyní ve 23 letech, nechá přemluvit k exorcizmu. Během exorcizmu se u ní objevily jevy spiritismu. Změnila hlas do barytonu a na otázku exorcisty, kdo je to, odpověděla mužským hlasem: „Jsem přítel toho, z něhož jsi před nedávnem vyháněl ďábla.“ Exorcista skutečně prováděl před nedávnem toto vyhánění ďábla. To je příklad podmíněné telepatie a tím se stanovil začátek této teatrální tragédie. Mladá žena se mohla během exorcizmu ve všem vyžít, co v sobě celou dobu před tím potlačovala a dala volnost odporu proti rodině a církvi. Zde můžeme říci, že exorcizmus působí jako terapie duše. Od přítomných při exorcizmu

přijímala Marcela informace telepaticky. Když farář při vyslovení formulí v latině udělal chybu, okřikla ho dívka, aby se pořádně naučil této řeči. Podvědomí faráře jí sdělilo správné výrazy.

Nejdříve vytvořilo podvědomí dívky důvod pro zdravotní potíže. Začala tím, že ji na pravé ruce sedí deset ďáblů. Říká, že ji ďábel posedl během jedné spiritistické seance. Ďábel jako reprezentant zla je lidem představován náboženstvím od útlého věku. Není pak divné, že si ho podvědomí člověka dokáže dokonale vytvořit. Člověk v posedlosti ukazuje jeho věku a síle nepřiměřené schopnosti. Může vyvinout netušenou sílu, zvedat těžké předměty a psychokineticky pohybovat předměty a na dálku ovládat různá zařízení.

Celý exorcizmus Marcely byl provázen jejími hysterickými scénami a averzí proti náboženství. Zde zřejmě vznikla v podvědomí dívky averze proti přehnanému praktikování náboženství v rodině dívky a averze proti výchovným metodám rodičů vůči dceři. Snad zde působila i averze rodičů proti problémům jejich dcery.

Z popisu tohoto typického případu exorcizmu vyplývá, že se, nehlédě k aspektu náboženství, jednalo o psychodrama s několika paranormálními jevy a nakonec s osvobozujícím účinkem pro posedlou dívku. Paranormální jevy při posedlosti a hysterické projevy ďábla jsou jen ochranným štítem, za kterým se skrývá pravý démon, zlo jako negativní energie. Démoni jsou odkryti při štěpení osobnosti vědomí, při posedlosti nebo v metodách spiritismu. Jsou to stejným způsobem vzniklá, subjektivně autentická jádra vědomí zemřelých, působící negativní energií. Objektivně se představují jako předstírané osobnosti, které sídlí v chorobné a negativní sugesci vystavené duši.

Knihy ze záhrobí

Spisovatelka lyrické poezie Jane Robertsová z Elmira ve státě New York zažila v září 1963 následující mimo smyslový jev;

Když večer usedla ke své práci, přepadly ji náhle s velkou intenzitou nové, cizí představy. Její mozek se zdál být přijímací – stanicí pro dosud neznámé myšlenky, které do něho proudily s velkou intenzitou. Neměla vůbec kontrolu nad jejím duševnem a jejím tělem. Seděla strnule a její ruka psala vedena cizí vůlí. Uvědomovala si, že se nachází na různých místech zároveň, její vědomí procházelo materiálními překážkami a letělo do univerza. Ovládl ji silný pocit, že vlastní obrovské vědění. Jak by se to dalo vysvětlit?

Patrně stejně jako u ostatních pišících medií. Jane Robertsová zažila v klidné, meditativní situaci exkursi jejího astrálního těla.

V tom okamžiku, kdy se její astrální tělo s celým duševnem vzdálilo od materiálního těla, vnikla do něho jiná astrální energie, energie duševna vědce ze záhrobí. A tato energie osobnosti ze záhrobí ovládla její živý mozek a svojí vůlí vedla ruku Jane Robertsové, která jako pišící medium v transu

psala stránku za stranou, zcela vedena vůli tohoto duševna osobnosti ze záhrobí, která si říká Set a která postupně diktovala (vedla ruku media).

Když se astrální tělo Jane Robertsové vrátilo do materiálního těla, vzdálilo se zřejmě duševna osobnosti ze záhrobí.

Jane se dívala na své záznamy, kterým vůbec nerozuměla a přečetla nadpis: (Fyzické univerzum jako myšlenková konstrukce). To byl začátek knihy z „ničeho“ souvislého rukopisu obsahujícího 6 tisíc stran napsaných psacím strojem. Další rukopisný materiál následoval.

Když Jane Robertsová upadla do transu, což se jí vcelku lehce podařilo, ohlásilo se u ní vždy astrální tělo Seta. Co vypadalo původně jako zprávy ze záhrobí, rozrostlo se do rozměru, který by podstatně prohloubil naše představy o prostoru, času, o životě na zemi a o záhrobí. Jeho téze o hmotě, energii, prostoru a času, reálnosti, kauzalitě, struktuře duše člověka, učení o vzniku kosmu, pravděpodobnosti, reinkarnaci, jsou komplexní, věcně konkrétní, fascinující názor na svět, který odolává veškerému vědeckému zkoumání. Čím více přesahovaly názory duševna vědce Seta vědění Jane Robertsové, až dosáhly výšin abstrakce, tím jistější byla Jane, že je jen příjemcem tohoto vědění a že její podvědomí není původcem. Pro Jane Robertsovou je Setova osobnost energetické osobnostní jádro z univerza, které není již nijak vázáno na fyzickou formu.

Knihy byla napsána a stala se světovým „bestsellerem“. Později se rozrostla na čtyři rozsáhlé publikace a stala se základem ezoterického vědění, okultistů a parapsychologie speciálních směrů. V každém případě je Setův knižní materiál nalezištěm myšlenek o bytí, prostoru, času, hmotě, skutečnosti, náboženství, snech, duši, o jiných úrovních vědomí, o dimenzích a oborech, které vědce již odedávna zajímají. Setova vlastní představa je až mysticky rozplynulá. Mnohé z konceptů jimiž se fyzika dnes snaží popisovat svět, v němž žijeme, nemají větší podstatnost. Profesor Raymond van Over z Columbia-univerzity říká: „Setovo pojednání tématu projekce zlomků osobnosti navazuje na tradici vědců. Myšlenka jako reálnost je koncept, který se dá po staletí sledovat, od Platóna po dnešní dobu. V Setově materiálu jsou pokyny, jejichž obsah je tak významný, že zasluhuje plnou pozornost. Zmiňuje se o symbolických figurách, které v lidském vědomí nabývají představu identifikovatelných postav a umožňují výměnu zkušeností. To se zcela shoduje s psychoanalytikem C. G. Jungem, který stanovil existenci archetypů v lidském podvědomí.“

Podobná stanoviska nacházejí ještě další vědci. Pozorujeme-li Setův obsáhlý materiál z hlediska přírodovědců, narážíme stále na zcela přesné výpovědi, které laikovi sice málo říkají, ale u přírodovědce najdou ihned odezvu. Na příklad Setovo tvrzení, že pevné předměty a horniny mají energetický paměťový záznam, je rozsáhlými vědeckými testy

s osobami, schopnými přijímat záznamy emočních energie v pevném materiálu vědecky dokázáno. Mnohé výpovědi Seta mají jednoznačně přírodovědecký obsah. A je podobnost ve srovnání s názory vědců teoretické fyziky. Tento neméně fascinující koncept kosmického vědění, který se objevuje jak v moderních přírodních vědách, tak i v prastarých záznamech a mýtech bude, nadále lidstvo zaměstnávat. Zdá se, že problematika záhrobí naráží na nepřekonatelné obtíže. Nežli se pokusíme uvádět výsledky průzkumu záhrobí dvacátého století, je třeba ukázat, jak labilní je tato půda po níž se musí pohybovat věcná, přísně vědecká analýza. A tato půda nebude ani tehdy pevnější, když se vědci sami ujmou problematiky záhrobí.

Tím se nacházíme v otázce záhrobí na začátku a nepřiblížili jsme se k němu ani o krok. V otázce pravých zpráv ze záhrobí se stále nabízí možnost „načepování“ obrovského vědění v univerzu, vzniklého z energetických paměťových záznamů osobnostních struktur vědomí zemřelých, jako rovnoprávná alternativa.

Otázka smrti a záhrobí

To co je „po tom“ je otázka, která zajímá lidstvo už od pradávna. Lidský život začíná početím a lidské embryo žije ve stadiu, kdy prostor a čas pro ně není žádným pojmem a jeho vnímání je globální včetně pohledu do naprogramované budoucnosti. A z toho to důvodu patrně nechce být embryo narozeno a brání se proti tomu intensivními pohyby v těle matky. S nástupem prostoru a času při narození ztratí novorozenec to to globální vnímání. Být narozen, znamená skončit smrtí a z tohoto dilema se lidstvo snaží najít východisko, víra v život po smrti nabízí jakousi oporu, kterou vědecké zkoumání záhrobí dosud zůstalo dlužno.

Známe sice již po několik staletí zprávy o kontaktech se zemřelými, cestách astrálního těla, materializacích zjevení atd., ale tyto se dají vysvětlit bez záhrobí. Mnohdy stačí k tomu psychologické faktory nebo paranormální jevy jako telepatie, jasnovidecství, prekognice nebo psychokineze, které jsou „usídleny“ v našem materiálním světě. Tyto procesy poznání byly laboratorně vědecky navedeny. Případy, které se takto nedají vysvětlit, které jsou však jednoznačné, vedou bohužel do slepé uličky. Mnozí vědci však věří, že našli východisko z tohoto dilema. Nejznámější z nich je dr. Raymond A. Moody. Dr. Moody sledoval více než 150 případů zážitků klinické smrti a záhrobí s návratem do materiálního těla a odhalil při tom společná kritéria, která se zdají schopné připustit věcnou výpověď. Jestliže se proces umírání prošetřuje metodicky, ukazuje se, že všichni lidé zřejmě prožívají tento obávaný proces přibližně stejným způsobem. Dr. Moody rekonstruoval proces umírání takto:

Člověk umírá. Zatímco se jeho fyzické oslabení blíží vrcholu, slyší, že ho ošetřující lékař prohlašuje za klinicky mrtvého. Jako náraz vnímá nepří-

jemný zvuk podobný pronikavému zvonění nebo hučení a má zároveň pocit, že se pohybuje dlouhým tmavým tunelem. Může vše vnímat a zjistí, že se nachází mimo své materiální tělo, ale stále je ještě v tomtéž okolí jako dříve. Dívá se jako pozorovatel z určité vzdálenosti na své ležící tělo a zvyká si na ten to pozoruhodný stav. Jak sám zjistí, vlastní stále ještě svou paměť a smysly.

Zde bych chtěl podotknout, že toto líčení dr. Moodyho se ztotožňuje s pocity, které zažije žijící při vzdalování se jeho astrálního těla. Tento stav se nazývá beztělesný. Astrální tělo obsahuje plnou energii duševna, může se oddělit od fyzického těla při astrální cestě a do žijícího těla se zase vrátit.

Brzy přicházejí nové dojmy do astrálního těla umírajícího člověka. Jiné bytosti podobné jeho nové formě, astrální těla zemřelých, se k němu přibližují, aby ho pozdravily a byly mu nápomocny. Poznává mezi nimi zemřelé příbuzné a přátele a vidí také neznámou zářící bytost, která vyzařuje teplo. Telepaticky vyzve tato osobnost jeho astrální tělo, aby pozorovalo svůj vlastní život jako celek a ocenilo ho. Pomáhá, když nechá v myšlenkovém sledu panoramaticky projít nejdůležitější úseky jeho života. Potom přichází k dramatickému obratu:

Astrální tělo umírajícího se blíží ke hranici, o níž přesně ví, že tato hranice odděluje pozemský život od záhrobí. (Zde bych chtěl podotknout, že tato hranice je patrně identická s přerušením „stříbrné šňůry“ tohoto energetického spojení astrálního těla s materiálním tělem. Po přerušení tohoto energetického spojení se nemůže astrální tělo vrátit do materiálního těla a nastává definitivní smrt člověka). Tento vylekávající moment může přijít dříve či později. Je delší, trvá-li klinická smrt déle, nebo kratší při náhlé smrti. Zdá se, že představa návratu do života nemá pro astrální tělo umírajícího v sobě nic pozitivního. Astrální tělo chce překročit tuto hranici a následovat teplo a světlo. Ale i když návrat do života v materiálním těle je obáván, vidí, že okamžik jeho smrti ještě nenadešel. Přes odpor astrálního těla umírajícího spojí se toto zase se svým materiálním tělem. Při pozdějších pokusech vyprávět lidem o tomto zážitku se dostaví velké problémy. Člověk nenachází slov, aby popsal to, co se mu přihodilo. Pokusí-li se o to, naráží na odmítání nebo výsměch.

Zkušenost klinické smrti však zanechá zcela jistě u všech osob hluboké stopy. Zmizí strach před smrtí a nezdědka si člověk pozitivně na tento stav vzpomene. Osoby, které byly navraceny do života, vedou nyní vyrovnaný, uvědomělý život, plný duševního klidu. Nesmrtelnost, i když jen ve formě beztělesného astrálního těla, je šťastnou realitou na základě vlastního zážitku. Vědci prošetřili podobně jako dr. Moody zážitky klinické smrti s návratem do života a pochody na prahu záhrobí naprosto věcně a stanovili jednoznačně shora uvedené společné znaky těchto zážitků i když každý dotazovaný neprožil průběh zážitků

zcela identicky. Zde se tedy staví naléhavá otázka: Dá se mluvit o důkazech pro nesmrtelnost člověka? Bohužel nikoliv, jakkoliv by si to člověk přál. To, co člověka přežije, je jen jeho energetické, materiálnímu tělu zcela podobné astrální tělo, které je nositelem všeho jeho duševna včetně energetických záznamů paměti, zážitků, citů a zkušeností. Nesmrtelnost duševna byla vědci pokusy dokázána. Profesor Delpasse a neurolog Jong van Amsynck provedli opakovaně úspěšné pokusy, že záznamy buněk paměti v živém mozku mohou vytvořením přípravné proudové vlny konat mechanickou práci i po biologické smrti člověka. Skutečnost, že v bezprostřední blízkosti klinické smrti probíhá u všech lidí tentýž útěchu darující mechanismus, dokazuje zrovna tak málo věčný život, jako hlasy přicházející ze záhrobí. V průběhu milionů let trvání evoluce homo sapiens se v našem těle akumulovalo množství genetických programů, z nichž jsme dosud odhalili jen skromnou část. Např. homoostaze, fyziologické řízení rovnováhy, která v našem těle řídí stabilitu tělesné teploty, biochemické procesy a různé funkční pochody. V každém případě se příroda postarala o to, aby její živí tvorové byli připraveni na mnohá zlá překvapení. Mysleme jen na tělu vlastní likvidátory bolesti tzv. endorphiny (endogenní morfiny), které se podvědomě aktivují k našemu užitku v určitých situacích. Hodina smrti je jistě doba, kdy nutně potřebujeme jakoukoliv jen možnou pomoc. Snad je i pro to genetický program, který se aktivuje v nebezpečí smrti a zmírňuje to neodvratitelné. Pro tyto téze hovoří okolnost, že jednotlivé fáze průběhu umírání ukazují jednoznačně na osobu zabarvené body. Na příklad „světlá, zářící, osobnost“ ztělesňuje stále něco vyššího, něco co je spojené s osobním pozadím, s náboženstvím nebo se speciálním očekáváním umírajícího, což zřejmě pochází z podvědomí člověka. Což však z jiné stránky zase nic nedokazuje. Zrovna tak by se přechod do záhrobí mohl dít pro každého člověka formou, která je jenom pro něho vytvořena.

Je tedy výzkum záhrobí ve Slepé uličce jako spiritismus a okultismus? Zdá se tomu tak na první pohled. Průzkumy vědců mají svou hodnotu pro ducha výzkumnictví, ale nemohou uspokojit touhu člověka po nesmrtelnosti. Jediná vědecky zaručená skutečnost jsou zákony o zachování hmoty a energie, poznatek, že se nemůže nic ztratit, ale jen přeměnit na jiné formy energie. Ovšem vědění že se energie duševna po smrti člověka rozšiřuje do univerza, daruje člověku jen málo útěchy.

Vedení České psychoenergetické společnosti upozorňuje čtenáře na možnost zakoupení publikace Psychokinetické jevy, ve které autor Ing. Jaromír Kapinus vysvětluje řadu těchto neuvěřitelných příběhů. Nejlépe vyřizovat tento požadavek pomocí mailové adresy cepes@cepes.cz.

O ANIČCE

Následující článek navazuje na stat' Bedřicha Kočtho pojednávající o astrálním těle člověka, kterou redakce zveřejňuje v tomto čísle zpravodaje. Navazuje (prohlubuje?) na zkušenosti při vybavování astrálního těla ve spánku.

Považujeme článek o Aničce za velice zajímavý, protože se jedná o autentický zážitek pisatele, který nám sděluje i jeho prožitky. Např. popis způsobu jeho komunikace s bytostmi, se kterými vedl rozhovor. A neopomeňme poslední slova před probuzením.

Chci vyprávět o jednom velice zvláštním zážitku, který se jistě bude zdát mnohým neuvěřitelný. Nicméně vše je pravda, nemám zájem si něco vymýšlet, fantazírovat. Samotná skutečnost je totiž fantastická až až. Ve čtvrtek 14. 1. 1999 se mi zdál sen, který bych nejspíš už dávno zapomněl, nebýt toho, že to bylo právě ve chvíli, kdy přes půl republiky ode mně vzdálená, umírala moje sestřenka Anička. Já jsem o tom neměl „ani páru“, věděl jsem sice, že je dlouhodobě nemocná, ale že její stav je tak kritický, jsem opravdu netušil. Jak se říká: „Nikdo neví dne ani hodiny“. Navíc ona byla v té chvíli v Oslavanech u Brna a já v Červených Pečkách u Kolína, vzdálení od sebe přes sto kilometrů.

Stalo se to takhle:

Ve středu 13. 1. 1999 jsem se večer, (okolo 20. hodiny) díval v televizi PRIMA na publicistický pořad „K věci“. Vysílali rozhovor s předním českým astronomem na téma možné vesmírné katastrofy. Hovořilo se o tom, že vesmírem letí kromě jiných těles i planetka(?), která by měla mít asi kilometr v průměru, a ta že by asi mohla vrazit do zeměkoule. Případná srážka by údajně velmi ztížila až znemožnila veškerý život na naší planetě. Dokoukal jsem do konce, zavrtěl hlavou, jaký že to věci by se mohly stát a že to snad, proboha, ne! Vypnul jsem televizi a celkem vyrovnaný a klidný, protože jsem zvyklý si takovéto věci moc nepřipouštět, jsem šel spát. Zdál se mi ale velice zvláštní živý sen:

Měl jsem zkrížené ruce na prsou a v nich jsem držel nějaký hranatý předmět. Možná to bylo prkno, možná nějaká knížka, ne příliš silná, velikosti asi tak formátu A4. Tento předmět jsem si tiskl velmi silně na hrud. Sloužil totiž k létání a já jsem pomocí něho mohl létat mezi lidmi od jednoho člověka ke druhému. Velice se mi to líbilo, bylo to jako parádní pouťová atrakce. Jen tak si létat z místa na místo bylo moc zábavné. Najednou mně to vyneslo někam nahoru a já jsem začal mít strach. Viděl jsem svrchu různé lidi, taky domy a krajinu. Strach jsem měl čím dál větší, ne snad ani tak z výšky, jako spíš z něčeho neznámého. Tento strach končil úplně maximálně silným pocitem strachu až ve chvíli, kdy jsem si řekl, že bych měl letět zase zpátky, níž, k lidem. Tam, co se mi to tak líbilo. Naklonil jsem tedy tohle prkno, podobně jako např. pilot rogala a řídil jsem ho směrem k zemi. V tu chvíli můj silný strach skončil. Ne, že by pomalu odezíval, skončil v jediném okamžiku. Jakoby se přesně v tu chvíli stalo něco, čeho jsem se bál a dále už nebylo zapotřebí se bát. Zbývalo pouze se s tím vyrovnat, přijmout to. Sice jsem chtěl letět zpátky k lidem, ale už jsem se tam nedostal, nešlo to.

Namísto toho jsem se ocitl před pootevřenými dveřmi. Stál jsem před dveřmi jen tak sbitými z neohoblovaných prken, ale ty dveře nešly otevřít. Ačkoliv se mi normálně barevný sny nezdaří, v tomhle tom snu jsem

viděl, že dveře z druhé strany drží červený provázek omotaný kolem kliky. Škvírou mezi dveřmi a futrama (zárubní) bylo vidět krásný žlutý světlo. Taková měkká, příjemná záře. Za dveřmi v té záři stáli lidé – cizí, nikoho jsem nepoznal. Chtěl jsem jít k nim, ale nešlo to. Jednak kvůli provázku, jednak, když mně uviděli, začali přede mnou utíkat. Povídám jim:

„Nebojte se mně, chci vám něco říct!“ Odpověděli: „A co?“

Najednou jako by se to celé otočilo, jako bych tohleto „A co?“ vyslovil já sám a na moji otázku mi někdo odpovídal. (Otázky a odpovědi probíhaly ne tak, jak se normálně mluví – ústy, a poslouchá se ušima, nebyl jasný začátek ani konec každé věty. Spíše to bylo tak, že každá věta – myšlenka – proběhla jaksi v jediném okamžiku, jediné chvíli, mimoslovně, telepaticky.)

– „A co?“

– „Není důležité v jakém materiálním zabezpečení, bohatství, člověk žije, kolik toho vlastní, ale je důležité, aby nedělal to, co se nesmí, co je špatné.“

– „Je mnohdy těžké poznat, co je dobré a co špatné. To, co může jednomu přinášet dobro, může druhému škodit, být pro něj zlem. Kdo to rozhodne?“

– „Každý se musí řídit svědomím, jednat tak, aby neměl výčitky.“

– „Někdo může spáchat i těžký zločin, třeba i zabít a žádné výčitky mít nebude. Záleží na jeho charakteru, na tom, jaký je člověk.“

– „Nikdy nesmí být svědomí v rozporu s Velkým zákonem. Člověk nesmí mít na prvním místě sám sebe, nesmí myslet na svoje blaho, být sobec, chamtivec, egoista. Musí se snažit, aby prospěl druhým, rozdávat beze strachu, co mu zůstane. Nikdy totiž nerozdá úplně všechno, vždycky mu něco zůstane. To, co zůstane, člověka tak potěší, způsobí mu to takovou radost, jakou by nepoznal, kdyby nerozdával, jakou by z věcí, před jejich rozdáváním, neměl. Člověk nemá rozdávat jenom věci, dary, předměty, peníze. Má rozdat i sebe.“

Nezištně pomáhat, snažit se druhým vyhovět, nežít pro sebe, ale pro jiné.

– „Je hrozně těžké toto všechno dělat, člověka to moc unaví.“

– „Z každé únavy se dá odpočinout. Až se jednou unavíš natolik, že už si odpočinout nepůjde, to vůbec nevadí, tak to má být. Pak budeš odpočívat dlouho, a dlouho a dlouho“

– „Je toho tolik, na co bych se ještě chtěl zeptat, honem, na co ještě, honem, honem – a probudil jsem se – konec snu.“

Chtěl bych říct, že teď, co jsem psal tyhle přímé řeči, tenhle rozhovor, hrál jsem si trochu na spisovatele. Je totiž těžké, až nemožné, napsat do lidské řeči telepatické vjemy. Ačkoliv jsem trochu popustil uzdu fantazii – stylisticky, k myšlenkám jsem nic nepřidával – věčně. Doufám jen, že jsem z myšlenek taky nic neubral, to znamená, že jsem něco z toho snu nezapomněl.

Když jsem se probudil, první moje myšlenka byla: „Já jsem zase umřel.“ Ležel jsem na posteli, ruce zkrížené na prsou, zatnutý pěsti (asi od toho lítání, držení se). Byl jsem na levém boku, schoulený do klubička – prostě poloha podobná poloze embrya v těle matky. Začal jsem vnímat, jak vedle mně oddychuje Dana, z druhé strany je zeď s oknem, za ním strom a pouliční osvětlení. Až jsem se probíral úplně, šel jsem na záchod.

Ríkám si: „Když jsem neumřel já, tak kdo teda? Azor! Budu ho muset jít zkontrolovat na dvůr.“ Vracel jsem se ze záchodu a stoprocentně jsem viděl, že Azor v pořádku chrápe v boudě, a že tam za ním jít nemusím. Takže se vlastně nic hrozného nestalo, ten sen byl jen výplod mého mozku. Připisoval jsem to večernímu sledování televize – právě toho pořadu o vesmírné katastrofě. Šel jsem si zase do ložnice lehnout a v klidu jsem usnul. To už byl čtvrtěk, něco okolo pul čtvrté ráno.

Asi v půl sedmé jsem se normálně probudil do všedního dne. Nachystal jsem dětem snídani, odvedl Páju do školky, nasypal slepicím, králíkům, připravil v kotli topení atd. Prostě všední povinnosti. Jenom jsem měl stále takový divný pocit, jako bych nebyl ve své kůži.

A tak jsem si zapnul rádio, zesílil ho, pěkně hráli, pocit zmizel. Fajn! Odpoledne volal brácha: „Jendo, víš, co se stalo? Anička umřela.“ Ve tři čtvrtě na šest ráno.

Na Aničku jsem si ani ve snu, ani pak během celého čtvrtka vůbec nevzpomněl. Až do toho telefonátu.

V tom snu ještě bylo: „Člověk nemá být sobec, řekni to všem.“

No a tak mi teda nezbyvá nic jiného, než uposlechnout a říkat To, když ne všem, alespoň co nejvíce lidem. Ted jsem To řekl, prostřednictvím tohoto listu i Tobě.

autor neznámý

† Docent RNDr. Ján Jetel, CSc. 1935–2005

Jan – Ján Jetel byl velkou, zajímavou a částečně i rozporuplnou osobností české a slovenské hydrogeologie. Promoval na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy v r. 1958 a pak pracoval v Ústředním ústavu geologickém až do roku 1986, kdy přijal slovenské občanství a přešel do Geologického ústavu Dionýza Štúra.

Jan Jetel byl nesmírně pracovitý hydrogeolog, který v Československu řešil řadu obtížných a rozsáhlých úkolů. Věnoval se jak klasické hydrogeologii, tak hydrochemii. Řešil hydrogeologii Sokolovské pánve v rámci stanovení ochranných pásem Karlových Varů, byl hydrogeologem na opěrných vrtech profilu Mělník-Ještěd, kde kromě hydrodynamických zkoušek prováděl rozsáhlý výzkum fosilních solanek. Přitom spolupracoval s řadou odborníků v geochemii, izotopové geochemii a geofyzice. Ale jeho hlavní zásluha nebyla v tom, které úkoly řešil, ale jakým způsobem k řešení přistoupil. Považuji ho za zakladatele naší moderní, kvantitativní hydrogeologie, která navázala na geologicky fundamentální, ale popisnou hydrogeologii kompletních struktur, kterou u nás rozvinul Prof. Ota Hyníe. Jetel vyšel z moderní sovětské a americké literatury kvantitativního testování hydrogeologických vlastností pomocí dynamických nestacionárních zkoušek v hydrogeologických vrtech. Utránil terminologii hydraulických vlastností hornin a jeho kniha „Urcování hydraulických parametrů hornin hydrodynamickými zkouškami ve vrtech“ (Knihovna Ústř. Úst. geol., Praha) z roku 1982 se stala základem pro moderní hydraulické zkoušky. Zabýval se hodnocením regionálních hydraulických parametrů a vypracoval kvantitativní metodiku, kterou popsal opět v inovační a základní práci „Metody regionálního hodnocení hydraulických vlastností hornin“ (Metodická příručka Ústř. úst. geol.,

Praha, 1985). Tato metodika je používána dodnes. Výsledky jeho celoživotní práce byly publikovány ve více než 200 odborných článcích a jsou uloženy v ještě větším počtu mnoha archivních zpráv a posudků.

Jan byl velmi inteligentní a bystrý. Dokázal se naučit řadu cizích jazyků v neuvěřitelně krátké době. Byl pak schopen i číst a komunikovat např. v čínštině, arabštině a zejména jeho oblíbené romštině, nemluvě o světových jazycích. Svých lingvistických schopností využil při tvorbě českých hydrogeologických termínů tam, kde jsme neměli vhodné výrazy pro anglické a ruské výrazy. Z této jeho snahy se do češtiny dostal hydrogeologický výraz „zvođen“, pro anglický termín „ground water body“, který se dnes běžně v naší odborné literatuře používá. Na Slovensku byl spoluautorem anglicko-slovenského geologického slovníku.

Jana iritovala hloupost, myšlenková pomalost a snobství jiných lidí a dovedl jim to dát najevo. Dovedl pak i urazit. Na druhé straně však byl vynikající společník až bouřlivák. Samostatnou kapitolou byla jeho politická orientace. Byl členem a funkcionářem Komunistické strany Československa. Nikoliv však z kariérismu, ale z přesvědčení. Díval se velmi kriticky na období první republiky. V šedesátých a sedmdesátých letech tíhnul k maoismu a k albánskému komunismu. Do Ústředního ústavu geologického nastoupil v době politických čistek, kdy ústav musela opustit řada vynikajících odborníků z politických důvodů. V rozporu k jeho členství v Komunistické straně byl však bytostným liberálem, často až s anarchistickými sklony. To vše nutně vyústilo k jeho vyloučení z Komunistické strany po okupaci

Československa armádami Varšavské smlouvy v r. 1968. Tato okolnost ho nijak nezměnila. Již nemohl být vedoucím a nemohl doufat v žádný kariérní postup. Ale to bylo Janovi zcela lhostejné. Nikdy si nepostěžoval, nikdy neměnil svůj světonázor, netrpěl ani špetkou sebelítosti. Byl plně ponořen do řešení hydrogeologických problémů.

Slovenské občanství přijal ze svého niterného přesvědčení a pro Slovensko se stal nejen velmi oblíbeným spoluobčanem, ale jednou z nejvýznačnějších vědeckých osobností. Slovensko vždy propagoval a výrazně reprezentoval. Na Slovensku uplatnil své nejlepší vlastnosti – přátelskost, přímost a čestnost, velké pracovní i společenské nasazení. Svůj vztah k rodině i k celému Slovensku upřednostňoval až do konce svého života.

Myslím, že jeho odbornost a originální chování fascinovaly řadu žen, ale zase jiné ženy ho špatně snášely. Ovšem pro nás, české i slovenské hydrogeology, byl vždy jednak uznávaným odborníkem, jednak výborným kolegou a kamarádem. Naposledy jsem se s ním setkal loni na hydrogeologické konferenci na Slovensku, kdy se opět po dlouhém dni přednášek vydržel v neuvěřitelném tempu bavit celou noc až do rána. Slyšel jsem, že takový byl i na nedávném kongresu Slovenskej geologickej spoločnosti. Potom ho však stihla srdeční nevolnost a při převozu vrtulníkem do nemocnice zemřel.

Pro mě odešel kolega, který mě přivedl do Ústředního ústavu geologického, s kterým jsem měl tu čest v prvopočátcích spolupracovat a kterého jsem si pro řadu pozitivních vlastností a odborných schopností vždy vážil a měl jsem ho rád.

T. Pačes

PRAVDA O VZNIKU RAKOVINY

Úvodem připomenu, že řada lékařů „bije různým způsobem na poplach“. Jsou proti tomu, aby predátor planety Homo sapiens (člověk moudrý) sám sobě zdravotně znehodnocoval, spolu se svým tělem přírodní prostředí. Jejich tvrzení jsou odbornou veřejností spolu s farmaceutickými giganty, podobně jako o příčině vzniku rakoviny, odmítána a úmyslně zamlčována.

Zdraví škodlivé látky zamořující přírodní prostředí vyrábí člověk. Od 60. let minulého století je u polychlorovaných bifenyly postupně zjišťována jejich toxicita. Jejich přítomnost, díky jejich karcinogenním vlastnostem, znehodnocuje imunitní systém, což způsobuje nejenom poškozování jater, snižování plodnosti, ale též rakovinu slinivky břišní a pochopitelně též jater. Pcb se špatně rozkládají a vylučují z organismu. Proto nejvíce škodí savcům, protože jsou předávány mláďatům mateřským mlékem.

Také dioxiny, které se v přírodě rovněž pomalu rozkládají, jsou zdraví škodlivé. Ukládají se především v tukách. Jsou škodlivé v jakékoli koncentraci. Upozorňuje na ně Max Gerson (1881–1959), který zároveň doporučuje nápravu danou vegetariánskou stravou s mikrovýživnými látkami a zeleninovými a ovocnými šťávami.

Profesorka RNDr. Anna Strunecká Dr. Sc. (1944), je vedoucí katedry fyziologie a vývojové biologie PřF UK. Napsala s J. Patočkou knihu Doba jedová. V ní upozorňuje nejenom na škodlivé látky, jimiž se lidskou činností obklopujeme, ale též o nebezpečných očkovacích látkách, kterými nás zásobují ziskuchtivé farmaceutické firmy. V knize Varovné signály očkování poukazuje mimo jiné na povětšinou neúčinné (někdy až škodlivé) očkování děvčat proti rakovině děložního čípku, kterou jsou dokonce očkováni i chlapci. Za svou dlouhodobou práci byla prof. Anna Strunecká, podobně jako MUDr. Karel Erben, bronzovým, byla oceněna členy diskutabilního společenství skeptiků Sysifos stříbrným bludným balvanem. S tvrzením, že nemá dostatečné znalosti o klinické medicíně a fyzice. Což může tvrdit pouze ten, jenž neví co to je fyziologie a vývojová biologie.

MUDr. Karel Erben už desítky let upozorňuje na homocystein v krvi. Což je látka, která znehodnocuje zdraví člověka. To znamená, že, když ve větších koncentracích snižuje obranyschopnost lidského těla, tak je příčinou všech současných civilizačních chorob, včetně rakoviny. Homocystein v krvi snižuje kyselina listová (B6 a B12). Proti poznání ověřeném v zahraničí (např. Halford, Brally, kniha H Factor Solution), silně brojí farmaceutické firmy. Autoři knihy tvrdí: hodnota HcF v krvi je nejlepší předpovědní faktor, jenž nám předurčí zdali se můžeme dožít vysokého věku, či nikoli.

Ale ani američtí lékaři nezházejí. Údajně jich několik zemřelo záhadnou smrtí proto, že objevili rakovinou tvorný enzymatickou bílkovinu nagalázu v očkovacích vakcínách. Což částečně nabourává (snižuje) imunitní systém, neboť brání organismu ve využívání vitamínu D významně ovlivňující metabolismus vápníku a fosforu, zároveň vyvolává cukrovku typu 2 a zamezuje prevenci proti autismu. Jeho dlouhodobější nedostatek způsobuje měknutí kostí a zvýšenou kazivost zubů.

Veškerá předčasná zdánlivě přirozená úmrtí nejsou totiž nic jiného, než přílišná, tedy až nesnesitelná míra nasycenosti kyselostí lidského těla. Což je pro jeho buňky konečná.

Prof. MUDr. George Crile, Cleweland (1923)

Odebereme-li ze zdravé buňky pouhých 35 % kyslíku, dokážeme z ní udělat rakovinovou za pouhé dva dny.

MUDr. O. H. Warburk, nositel Nobelovy ceny

pH (lat.: pondus hydrogenia) nám ukazuje, zda vodný roztok reaguje kyselé či zásadité. Stupnice od 0 do 7 přísluší kyselým (vodíkovým) roztokům, neutrální pH 7 je voda. Od 7 výše do 14 jsou roztoky zásadité (kyslíkové). Čili kyseliny mají hodnotu méně než 7 a zásady více než 7. Platí, že čím je číslo menší než 7, tím je kyselina silnější. Čím má zásaditý roztok větší číslo, tím je zásada vydatnější.

Hodnota vodného roztoku se dá jednoduchým způsobem změřit. A to lakmusovými papírkami, kterým se odborně říká acidobazické indikátory. Po krátkém ponoření do roztoku se zbarví. Nejkyselejší přechází ze syté červené barvy přes oranžovou a žlutou do zelené, která značí neutrální hodnotu. Zásadité začínají přecházet ze zelené barvy do modrozelené až tmavě modré. Nás ale budou zajímat, ve vztahu ke zdravému lidskému tělu, hodnoty kolem čísla 7; tedy neutrální. Protože touto hodnotou je též vyrovnán energetický vztah mezi základními energetickými drahami (meridiány) našeho těla.

Jedním z těch kdo upozorňuje na význam nezdravého zakyselení lidského organismu je Břetislav Nový. Původním povoláním chemik s přezdívkou „dědek kořenář“. Také on si ověřil, že pro zdravé lidské tělo jsou ideální hodnoty přibližující se pH 7. Kromě řady bylinných přípravků prodává lakmusové papírky, které pojmenoval Testovacími proužky. Těmi zjistíme okamžitou hodnotu PH nejenom v ranní moči, ale též ve slinách.

Významný český bylinář Josef Antonín Zendrich (20. 9. 1941–4. 9. 2012) překonává v šedesátých letech, s pomocí slovenského léčitele, leukémií. Od té doby soustředil svůj zájem na léčivé rostliny. Oprávněně poukazuje na trvalé znehodnocování životního prostředí, které snižuje účinnost léčiv. Nebyl vnímavým jedincem, proto nedokázal, stejně jako evropsky proslulý terapeut bylinář ing. Jiří Janča CSc. (1924–2005), sestavit léčivé směsi přímo na tělo nemocného. To neplatí třeba pro současného citlivce léčitele-diagnostika a bylináře Ing. Valdemara Grešika (1962–).

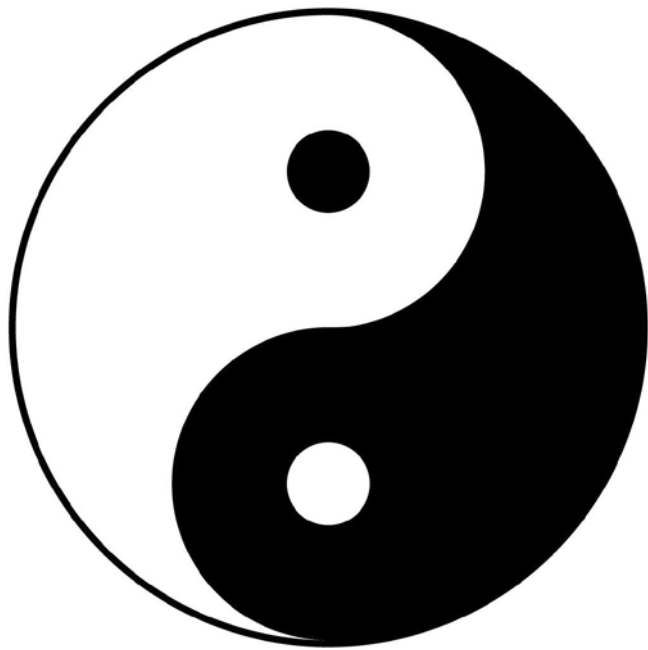
Dlouhodobější překyselení lidského organismu souvisí s jeho nejhorším nádorovým onemocněním – rakovinou. To si J. A. Zendrich též uvědomuje, proto prodává indikátory kyselosti, jimiž jsou lakmusové papírky. Jsou pojmenovány Indikačními.

Léčitel a biopraktik (psychotronik) Josef Voříšek (žák Josefa Zezulky) se ve svém bádání dostal nejdál. Vytvořil několik zajímavých přístrojů. Jeden z nich, s platinovými elektrodami, dokázal zjistit stav „zakyselení“ organismu, jež souvisí přímo úměrně s rakovinou. Diagnostikovaného též dokázal zbavit překyselení. Měl písemně doloženo, že o jeho průlomovou práci, z odborné lékařské veřejnosti, neprojevil nikdo ani ten sebemenší zájem.

Josef Voříšek vypráví: Mnozí pacienti u mě prošli účinnou detoxikací organismu. Přístroj k tomu jsem vyrobil sám. Pacient dostal nepatrnou vzrůstající „dávku“ proudu prostřednictvím tzv. živé a mrtvé vody, což je voda upravená elektrickým proudem. V jistém okamžiku začal cítit napětí v podobě plošného slabého „pálení“. Zajímavé je, že každý člověk snese jinou dávku napětí. Voda v misce se zbarví a vyloučí se volné radikály, jakési „chomáčky“, což jsou nečistoty z organismu.

Jsem přesvědčený, že jedním z hlavních faktorů pro vznik a rozvoj rakoviny je kyselý stav organismu. Je velmi důležité dbát na to, abychom svůj organismus nepřekyselovali a pokud ho už „kyselý“ máme, snažme se ho odkyselit. Na toto téma existuje v současné době dostatek literatury, kde je možné se dozvědět o tomto problému více.

Popsal jsem známý fakt, že rakovina vzniká v překyseleném lidském organismu. Těžko posoudit zda mnou jmenovaní znali práci MUDr. O. H. Warburga (1883–1970), který v roce 1931 dostal Nobelovu cenu za medicínu. Objevil základní příčinu vzniku rakoviny; tou je překyselení organismu. Leč zájmová lékařská a farmaceutická spolčení, prosazující svůj společný zájem, na tuto „zanedbatelnou drobnost“ pozapomněla. Na celé planetě tak přicházejí každoročně o život zbytečně statisíce jedinců nemocných rakovinou.

Rovnováhu dvou opačných složek (jang a jin) energie čchi (či, prásily) související jak s lidským tělem, tak Vesmírem, nám představuje nejdokonalejší několikatisíciletý symbol pojmenovaný monáda (či čínský Tchaj-ti-tchu). Vychází z poznání nejstarší čínské filozofie, kterou můžeme oprávněně nazvat dualistickou. Oni nejenomže poznali fyzikální podstatu prásily čchi, ale též opačné vlastnosti jejich dvou složek. Účelně je využívali jak v krajině (feng šuej), tak v lidském těle.

Kruhový průřez prásily čchi je esovitě rozdělen na dvě stejné části. V každé z nich je opačně zbarvená tečka připomínající opakované vznikání a zanikání vesmíru. Černá a modrá barva představují vyzařo-

vací jinovou (kyselou) složku prásily čchi, zatímco barvy bílá a červená opačnou vyzařovací jangovou (zásaditou). Esovitě rozdělení kruhu naznačuje vířivý charakter prásily čchi. Něco málo z toho věděli též evropští alchymisté.

Význam energie-prásily si uvědomovala všechna lidská společenství; počínaje rodovými. Všechna věděla, že energie-prásila, nacházející se v různé míře všude kolem nich, je nepostradatelná pro zdravý život. I to, že jí mají všechny neživé přírodniny a živé organismy v sobě zabudovanou.

Energetickou rovnováhu, mezi jednotlivými orgány lidského těla, zajišťují akupunkturní energetické dráhy (meridiány). Základních je dvanáct: šest kyselých jinových a šest zásaditých jangových. Ve zdravém lidském těle, v nich nesmí být proudění přerušeno. Zároveň musí být jejich vydatnost životně energeticky dostatečná. Pokud tomu tak není, pak organismus nejdříve onemocní; někdy až zbytečně brzo zemře.

Stejná energie se v různé míře nachází v prostředí, které nás obklopuje. Jak objevit kyselé prostředí v přírodě a ve stavbách jsem důkladně popsal ve svých knihách o prásile. Poprvé už v roce 2002 (Zpověď druida). Několikametrová síť prostupující zemským povrchem má linie vyzařovací (zásadité) a opačné vyzařovací (kyselé) nestejně energetické vydatnosti. Delší pobyt na vyzařovacích nejenomže zakyseluje naše tělo, ale též mu odebírá energii. Těm se zvířata vyhýbají. Což platí také pro rostliny. V tomto ohledu nám různou energetickou hodnotu místa ukazují některé aleje. V nich najdeme stromy bujně rostoucí, stejně jako choré a neduživé, mnohdy s rakovinovými nádory.

Co to znamená? Určitě bude dobře, když se nedáme stresovat a krmit zásaditými potravinami. Určitě nám prospěje aktivní pohyb a střídavé požívání. To věděli už naši předkové. Téměř všichni známe úsloví: Jez do polosyta, pij do polopíta.

Někdy se můžeme snažit sebevíc, přesto se mineme účinkem. Neboť energeticky nedostatečně zakyselené (vyzařovací) prostředí, v němž se můžeme po většinu dne pohybovat, nám bude odebírat energii-prásilu. Ať chceme nebo nechceme. Proto nás bude trvale oslabovat (snižovat imunitu). V tom nejhorším případě může způsobit i předčasnou smrt. Což bylo už před mnoha lety vědecky doloženo třeba olomouckým onkologem MUDr. Oldřichem Jurýškem. Také po této studii se slehla zem.

To věděli i pralidé, stejně jako dodnes zvířata. Proto se těmto místům vyhýbali. O místech energeticky vydatných a opačných zdraví škodlivých, je podrobně psáno především v knize Zpověď druida.

Ale je tu ještě lakmusový papírek. Ten nám nezjistí pouze pH našich slin a moči, ale též místa v němž žijeme nebo pracujeme.

*Jan Johann Jaroslav Miška
(knihy: Zpověď druida, Magická prásila,
Hledání prásily, Tajemství prásily 1 – Zapomínání,
Tajemství prásily 2 – Zjevování a Bájná prásila)*

Přehled akcí ČEPES v druhém pololetí 2016

Přednášky a semináře

Seminář o harmonizování fyzických a psychických sil člověka

Seminář o harmonizování fyzických a psychických sil člověka a co spojuje tuto profesní kvalifikaci s RECONNECTION LÉČENÍM se uskuteční jako pokračování semináře z 9. 6. 2016 v Praze na Novotného lávce 5, v Domě ČSVTS v měsíci říjnu.

Seminář se uskuteční v době od 9.30 do 15.30 hod. Seminář povede Ing. Vlastimil Bažant.

Bude zajištěno skromné občerstvení. Pro nečleny ČEPES je cena 500 Kč, pro členy 200 Kč na zajištění občerstvení.

Harmonizování energetického systému člověka

Po dohodě s ředitelkou knihovny v Klatovech se uskuteční v měsíci září nebo říjnu přednáška o profesní kvalifikaci „Harmonizování energetického systému člověka“ a co má společného s Reconnection léčením.

Sledujte webové stránky „Stránku přednášky a semináře“, e-mail: bazant.cepess@seznam.cz.

Informace o konaných akcích získáte v kanceláři ČEPES (telefon: 221 082 252), na www.cepess.cz, e-mail: cepess@cepess.cz

Kurz pro začínající proutkaře

V říjnu 2016 pořádá Psychoenergetická společnost v Domě ČSVTS, Praha 1, Novotného lávka 5 v době od 9.00 do 16.00 hod. Program proběhne podle standardu profesní kvalifikace „Detekce anomálií zemské kůry“. Cílem je seznámení s používanými nástroji a ověření vlastních dispozic. Cena kurzu je 450 Kč.

Kurz pro praktikující proutkaře a zájemce

V říjnu 2016 pořádá Psychoenergetická společnost v Domě ČSVTS, Praha 1, Novotného lávka 5 v době od 9.00 do 16.00 hod. Kurz se uskuteční podle standardu profesní kvalifikace „Detekce anomálií zemské kůry“ a cílem je ověřit vyhledání 4 skrytých objektů v terénu. Cena kurzu je 750 Kč.

Informace o kurzech získáte v kanceláři ČEPES (tel: 221 082 252) na www.cepess.cz, email: cepess@cepess.cz.

Poskytování bioenergetických služeb a zajišťování pulsní magnetoterapie

ČEPES zájemcům poskytuje:

- služby k posílení imunitního systému a regeneračních schopností organismu
- odstraňování všech druhů únavy (včetně stavu „vyhoření“)
- zmiřňování bolestí, svalového a kloubového napětí
- zlepšení hybnosti
- harmonizování fyzických i psychických (mimo duševních nemocí) sil klienta

Služby se poskytují převážně ve čtvrtek od 9.00 do 18.00 hod. Objednání je třeba uskutečnit telefonicky (210 082 252, 723 491 987) nebo e-mailem cepess@cepess.cz.

Předvánoční setkání

Vedení ČEPES upozorňuje na datum předvánočního setkání. Podle tradice pořádá vedení ČEPES předvánoční setkání členů i zájemců v sobotu dne 10. 12. 2016 od 9.00 hod. a předem každého účastníka vítá.

Česká psychoenergetická společnost **ČEPES**

Novotného lávka 5, 116 68 Praha 1
tel.: 221 082 252, fax.: 221 082 289
e-mail: bazant.cepess@seznam.cz

Je společenskou neziskovou organizací s právní subjektivitou zabývající se především těmito činnostmi:

Bioenergetické služby

- poskytování bioenergetické péče a zajišťování pulsní magnetoterapie
- výchova a vzdělávání biopraktiků
- legislativní zabezpečení profesí našich členů s cílem zařadit jejich profese do Národní soustavy povolání
- k dosažení tohoto cíle pokračovat ve spolupráci s HK ČR a organizacemi obdobného zaměření jako ČEPES

Telestezie

- poskytovat bioenergetické služby k vyhledávání vodních zdrojů a vhodných lokalit pro výstavbu
- organizování proutkařských kurzů

Zájmová a badatelská činnost

- vytvořit pracovní skupiny pro řešení praktických problémů, se kterými se telesteti, bioenergetici a zástupci dalších odborných směrů setkávají v praxi

Osvětová a publicistická činnost

- vydávání zpravodaje PSYCHOENERGETIKA
- zabezpečování přednášek a seminářů
- spolupráce s časopisy

Ve své činnosti ČEPES navazuje na předchozí práce Psychoenergetické laboratoře při VŠCHT Praha z let 1980 - 1990 a využívá zkušeností tohoto výzkumného pracoviště k dalšímu rozvíjení psychoenergetiky.

Rádi uvítáme v našich řadách další spolupracovníky – staňte se našimi členy. Informace o ČEPES a programu můžete získat též na stránkách:

www.cepess.cz